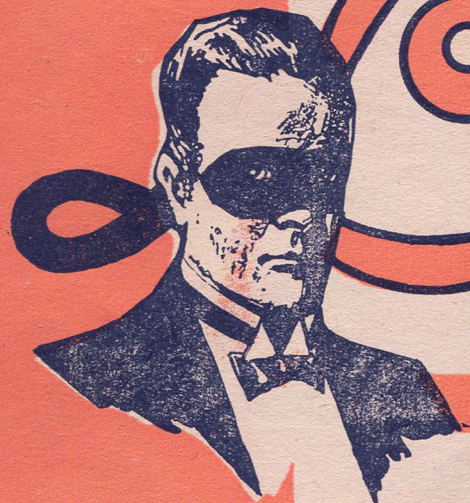

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE DRAAIENDE KAMER

15 cent.

De gelijkenis was verbluffend.

No. 1349.

NIEUWE SERIE

DE DRAAIENDE KAMER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN RAADSELACHTIGE INBRAAK.

Het ging druk toe op het hoofdbureau van de Londensche politie, over de geheele wereld als Scotland Yard bekend.

Tal van politie-agenten liepen haastig af en aan, waarschijnlijk om bevelen te ontvangen of over te brengen.

Hun gelaat stond ernstig, van tijd tot tijd fluisterden zij op gedempten toon in het voorbijgaan eenige woorden, om dan snel hun weg weer te vervolgen.

In het bureau van den hoofd-inspecteur Phileas Baxter leek het wel een bijenkorf.

Ieder oogenblik ging de deur open, nadat er even heftig op geklopt was, en trad er een agent binnen, die een stapeltje papier op de groote schrijftafel midden in het vertrek neerlegde, of met korte woorden rapport uitbracht.

Voor de tafel was Phileas Baxter in eigen persoon gezeten.

Hij was een rijzig, tamelijk corpulent man van middelbaren leeftijd, met rosblond haar, dat op den kruin zeer dun begon te worden, waterblauwe oogen, en een zorgvuldig onderhouden vierkant gesneden baard, dat hem het uiterlijk van een plattelands-burgemeester gaf.

Hij was op dit oogenblik in uniform gekleed.

Zijn gelaat was hoog rood gekleurd en van tijd tot tijd greep hij met een wanhopig gebaar naar zijn voorhoofd.

Tusschen zijn lippen hing een eindje sigaar, dat hij telkens opnieuw moest aansteken, daar hij om een of andere reden vergat er aan te trekken.

In een hoek van het groote vertrek, voor

een kleine schrijftafel, beladen met vele stapels papieren, zat een man van omstreeks zestig jaar, met een mager, sluw gelaat geheel gladgeschoren en met een krans van grijzend haar om den kalen schedel.

Deze man was ijverig bezig met het overschrijven van een blijkbaar zoo juist binnengekomen rapport.

Het was Marholm, de secretaris van den hoofdinspecteur.

Van tijd tot tijd liet Baxter zich achterover in zijn lederen leunstoel vallen en zuchtte zwaar en lang.

Dan bromde hij eenige onverstaanbare woorden in zich zelf, die wonder wel op vloeken geleken, beet eens op zijn nagels, en boog zich opnieuw over een blad papier heen, dat vóór hem op tafel lag.

Hij wisselde deze bezigheden af door een groote schaar te nemen, die naast zijn rechterhand lag en daar eenige malen heftig mede op het tafelblad te slaan, zoodat de secretaris in zijn hoek verschrinkt opkeek, den reusachtigen bril op zijn neus verschoof en daarover heen zijn chef een verwijtenden blik toewierp.

Plotseling sprong Baxter op, schoof zijn stoel met een ruk achteruit, was met een paar passen het vertrek doorgelopen en stond nu, met de handen in zijn zakken vóór Marholm.

Deze keek van zijn werk op en staarde zijn chef aan.

— Verlangt gij iets, mijnheer Baxter? vroeg hij toen.

— Ik verlang te weten, Marholm, of jij soms iets van deze raadselachtige zaak begrijpt.

— Ik moet u eerlijk bekennen, mijnheer Baxter, dat zij mij tot dusverre nog volmaakt duister is.

Baxter stampte ongeduldig op den grond.

— Maar ze moet opgelost worden! riep hij uit. Onze eer is er mede gemoeid. De politie van de grootste stad ter wereld kan onmogelijk toelaten, dat men te Londen ongestraft voor eenige tienduizenden ponden aan goud steelt!

— Juist, mijnheer Baxter — dat kan zij niet dulden! herhaalde Marholm, op een toon, waarin Baxter den spot gelukkig niet hoorde.

Even zweeg de hoofd-inspecteur.

Toen ging hij voort:

— Geloof jij ook niet, Marholm, dat.... hij het gedaan heeft?

De secretaris bekeek eerst aandachtig zijn nagels vóór hij antwoordde:

— Dat kan ik u nu nog niet zeggen, mijnheer Baxter, maar over een paar weken zal ik het u met stelligheid kunnen mededeelen!

— Wat meen je daarmee? Waarom pas over een paar weken? vroeg Baxter ongeduldig.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Baxter! Als de dader van deze brutale en zonderlinge misdaad gepakt wordt, dan is zij niet door John Raffles gepleegd, heeft de politie echter over twee weken nog niemand kunnen vatten, dan staat het als een paal boven water, dat de Grooten Onbekende weer aan het werk is geweest.

Baxter beet zich op de lippen en keek zijn secretaris met een woedenden blik aan.

— Geloof je dat? vroeg hij met opeengeklemd tanden. Moet dat soms een aardigheid verbeelden!

— Het is volstrekt geen aardigheid, mijnheer Baxter! antwoordde Marholm op nederigen toon. Maar ik behoef er u immers toch niet op te wijzen, dat wij er inderdaad nog slechts zelden in geslaagd zijn, den Grooten Onbekende te vatten?

— Het is helaas maar al te waar! riep Baxter woedend uit. Een paar maal is hij in handen van de politie geweest, maar die weinige keeren hebben de ezels hem weer laten ontsnappen. Als ik er maar bij was geweest! voegde hij er op zelfgenoegzamen toon aan toe.

— Dan zou hij nu reeds lang op water en brood zitten en voor zijn heele leven zijn opgeborgen, mijnheer Baxter! vulde Marholm den zin aan, terwijl hij plotseling weer voorover dook en zich met hartstochteliiken ijver weer aan het schrijven zette.

Baxter balde de vuisten in zijn broekzakken.

Hij wist wel dat hij niet was opgewassen tegen den spot van zijn secretaris, dien hij echter niet durfde wegzenden, omdat hij zich veel van zijn chef liet welgevallen en deze bovendien door

zijn groote schranderheid, reeds menigen goeden raad had gegeven.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een man van middelbaren leeftijd met een energiek en schrander gelaat 't vertrek binnen.

Het was Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard.

Hij was degeen, die reeds eenige malen in nauwe aanraking met den Grooten Onbekende was geweest, maar telkens het onderspit had moeten delven!

John Raffles kon James Sullivan dan ook gerust onder zijn vijanden rekenen!

Eenige malen reeds had hij zich in handen van dezen politieman bevonden, en had hij hem op het laatste oogenblik pas weten te ontkomen.

Baxter had zich onmiddellijk tot den binnentredende gewend en was hem met uitgestoken handen tegemoet gekomen.

— Is er nieuws? vroeg hij ademloos.

— Neen, mijnheer Baxter! antwoordde Sullivan, terwijl hij zijn uniformpet afzette en zich over het weelderige zwarte haar wreef. Mijn mannen hebben althans nog geen enkel spoor gevonden.

— Het is ongelooflijk! riep Baxter uit, terwijl hij zich weer op zijn stoel liet vallen. Zeg mij eens, mijnheer Sullivan, hebt gij u al eenige verklaring van deze inbraak weten te geven?

— Neen, mijnheer Baxter, dat beken ik eerlijk. Ik moet er echter dadelijk aan toevoegen, dat ik de plek van de misdaad nog slechts oppervlakkig heb onderzocht. Ik ben voornamelijk af moeten gaan op de rapporten van mijn ondergeschikten. Gij weet wel, dat ik nog te zeer in beslag werd genomen door de zaak van den juwelier in de Victoriastreet.

— Maar die is nu toch afgeloopen, Sullivan?

— Ja, gelukkig, mijnheer Baxter. Ik heb de beide daders juist een half uur geleden kunnen laten arresteren en zij hebben reeds bekend!

Baxter slaakte een zucht van verlichting.

— Dat is tenminste al weer zooveel gewonnen! zeide hij. Wij kunnen gerust een succes gebruiken, want ik vrees maar al te zeer, dat de inbraak in de bank van Ponsonby and Cranks wel weer gerangschikt zal moeten worden bij de reeks van misdaden, waarvan wij den bedrijver maar al te goed bij name kennen.

— Gij bedoelt John Raffles, mijnheer Baxter! zeide Sullivan op koelen toon, terwijl zijn donkere oogen vuur schoten. Maar gij moet niet denken, dat ik de zaak nu reeds gewonnen geef! Ik zal aanstonds nogmaals en nu persoonlijk, naar de heeren van de bank toegaan en zelf een onderzoek instellen.

— Zijn er nadere bijzonderheden bekend? vroeg Baxter.

— Geene, Sir!

— Wilt gij mij nog eens verklaren, hoe alles in zijn werk is gegaan?

— Gaarne! Het is trouwens in een paar woorden verteld.

Sullivan nam op een stoel plaats die dicht bij het bureau stond, haalde een klein notitieboekje te voorschijn en sloeg er een blik in.

— Gij weet dat gisteren de bank van Ponsonby and Cranks een zeer groote zending stofgoud en goud in baren moest ontvangen van haar filiaal in Californië.

— Was dat algemeen bekend? vroeg Baxter.

— Neen! Men had er zelfs zorgvuldig het stilzwijgen over bewaard. Wij meenden zelfs, dat alleen de politie er mede op de hoogte was. Echter moet het bericht van die goudzending op een of andere wijze zijn uitgelekt, want het is niet aan te nemen, dat hier toeval in het spel is.

— Gij meent dus dat die schurk van een Raffles het juist op dat goud voorzien had?

— Daaromtrent kan geen twijfel bestaan!

— Ga voort, als ik u verzoeken mag!

— Het goud kwam gistermiddag omstreeks twee uur aan. Het werd overgebracht in twee pantserauto's. Gij weet natuurlijk dat wij van te voren gewaarschuwd waren en een tiental mannen hebben afgestaan om deze auto's met hun lading goud op weg van het station naar de bank te beschermen.

— Dat weet ik, mijnheer Sullivan!

— Het goud werd onder mijn persoonlijk toezicht uitgeladen en binnengebracht. De baren waren gepakt en stevige houten kisten, die behoorlijk verzegeld waren, het stofgoud in zakken, die eveneens in kisten van zwaar hout waren gesloten. Er waren er te zamen negen en twintig, ieder met een inhoud ter waarde van ongeveer tienduizend pond sterling. De kisten werden door beambten van de bank naar de safe gebracht, die zich in een van de gewelven bevindt.

— Was die safe veilig? vroeg Baxter.

— Niet veiliger, of onveiliger, dan van andere banken! Natuurlijk kon men haar niet zoo veilig beschouwen als die van de bank van Engeland. Hoe dit ook zij, de inbrekers hebben haar weten te forceeren. Dit is echter het wonderlijke niet!

— Ik weet waarop gij doelt! riep Baxter uit. Het wonderlijke van de zaak is: hoe zijn de inbrekers binnen, en hoe zijn zij weer buiten gekomen.

— Als John Raffles deze zaak heeft opgeknappt, klonk nu plotseling de stem van Marholm uit zijn hoek, dan heeft hij eenvoudig belet laten vragen bij de bankeigenaars!

Baxter wierp Marholm een woedenden blik toe.

Sullivan echter zeide op kalmen toon:

— De opmerking van vriend Marholm is volstrekt zoo dwaas niet, en wij zouden haar dan ook wel degelijk in overweging kunnen ne-

men. Ik had echter van het oogenblik, dat het goud werd ingeladen, niet minder dan twintig agenten, eenigen in uniform, maar de meesten in politiek, rondom het bankgebouw doen postvatten. Gij weet waarschijnlijk mijnheer Baxter, dat het gebouw links zoowel als rechts aan een zijstraat grenst, terwijl de achtergevel uitziert op een tamelijk groote binnenplaats en de achtergevels van de huizen van de volgende straat.

— Men zou dus over de daken heen het gebouw hebben kunnen binnendringen! riep Baxter uit, in de flauwe hoop, dat hij zelf een schrandere opmerking maakte.

— Neen, mijnheer Baxter — dat is uitgesloten! hernam Sullivan bedaard. Het bankgebouw staat namelijk geheel afzonderlijk! en ik denk dat dit door den architect met opzet wel zal zijn gedaan, ten einde het des te meer te beveiligen tegen inbraak. Het gebouw heeft aan de beide zijstraten een tamelijk breeden gevel, die in beide straten overgaat in een hoogen tuinmuur, die bovendien met zeer scherpe penen is bezet. Wij hebben ons reeds overtuigd, dat niemand over dezen muur heen kan zijn geklommen, die bovendien niet alleen des nachts, maar ook den geheelen dag door mijn mannen in het oog is gehouden.

— Staat gij mij toe een opmerking te maken, mijnheer Sullivan? vroeg Marholm, terwijl hij den jongen inspecteur een vragenden blik toewierp.

— Laat eens hooren, mijn waarde Marholm! antwoordde Sullivan, die veel vertrouwen stelde in de schrandereheid en het doorzicht van den ouden secretaris.

— Nu dan — uw mannen hebben wellicht gelet op allerlei verdachte personages. Maar hebben zij ook acht gegeven op zoogenaamde glazenwasschers, tuinlieden, metselaars of iets dergelijks?

— Ik had die opmerking verwacht, Marholm! antwoordde Sullivan glimlachend. Maar ik geef je de verzekering, dat wij ook daarop gewapend waren. En ik verzeker je nogmaals, geen levend wezen is er den geheelen dag en ook niet des nachts over dien muur geklommen!

Een kort zwijgen volgde op deze woorden.

Toen vroeg Baxter:

— En de voordeur?

— Was geheel onaangetast, mijnheer Baxter! Trouwens als de inbrekers getracht zouden hebben door de voordeur te komen, zouden zij onmiddellijk onze mannen in de armen zijn geloopen.

— De keldergaten? ging Baxter voort.

— Die zijn er niet, mijnheer Baxter!

— De zolderramen?

— Er is aan de voorzijde een, en aan de achterzijde bevinden er zich drie. Gij zult mij echter wel willen toegeven, dat het volstrekt onmogelijk is, zich uit een zolderraam van een dertig meter

hoog gebouw te laten zakken, zonder dat dit wordt opgemerkt!

— Dat is zoo! hernam Baxter, terwijl een wanhopige uitdrukking weer op zijn gelaat verscheen.

— Op welke wijze werd de misdaad ontdekt? vervolgde hij toen.

— Zeer vroeg in den morgen en nog wel door een toeval! Ik hoop zelfs, dat die spoedige ontdekking van de misdaad den inbrekers kan hebben belet, zich met hun buit ver uit de voeten te maken. Gij moet namelijk weten, dat zij een hoeveelheid goud hebben weten te stelen, dat te zamen minstens honderd kilo woog, en dat in tien zakken verdeeld was — en die vervoert men niet zoo gemakkelijk en zoo snel!

Baxter klampte zich aan deze verklaring als een drenkeling aan een stroohalm vast.

— Maar dan moet onmiddellijk de geheele buurt afgezet worden, beste Sullivan! riep hij haastig uit.

— Dat is natuurlijk reeds geschied, mijnheer Baxter! hernam Sullivan glimlachend. Ik verzeker u, dat, als de misdadigers geen vleugels hebben gehad en zich niet verder hebben kunnen begeven dan de wijk, waarin de bank gelegen is, dan is de kans op ontkomen al zeer klein.

— Gij hebt toch genoeg mannen genomen? vervolgde Baxter.

— Honderd! antwoordde Sullivan lakoniek. Ik hoop, dat dat voldoende zal zijn. Negentig hunner zijn als gewone burgers gekleed. De anderen zijn in uniform, maar allen zijn zij zwaar gewapend.

— Dat is tenminste iets! zuchtte Baxter.

— Het eenige, wat ons nu nog ontbreekt, klonk de stem van Marholm, als een uit wolk, daar hij juist heftig aan zijn pijp trok, is, dat wij John Raffles nog moeten vangen!

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK IN DE BANK.

Weer wierp Baxter zijn secretaris een woedenden blik toe, die echter door zijn eigen tabakswolk aan den dreigenden blik van zijn meester onttrokken was.

— Gij zoudt mij vertellen, hoe de misdaad ontdekt was, mijn waarde Sullivan, vervolgde Baxter, terwijl hij zich tot den inspecteur wendde.

— Dat is in een paar woorden medege-deeld, mijnheer Baxter. Omstreeks vier uur in den morgen meende een der agenten, die voor het huis patrouilleerden, en die toevallig zijn oog vóór het sleutelgat in de buitendeur had gebracht, een flauwe lichtschemering in de groote zaal te zien. Hij maakte onmiddellijk alarm en twee van zijn makkers kwamen toesnellen. Toen hij echter weer het oog voor het sleutelgat bracht, was het lichtschijnsel verdwenen. Maar de mannen waren ongerust geworden — één hunner ging versterking halen, terwijl de beide anderen een vensterruit insloegen, na op elkaars schouders te zijn geklommen en zoo het gebouw binnengedrongen. Al spoedig bemerkten zij, dat er iets niet in orde was. De deur naar de gewelven namelijk, die zij dien middag zelve hadden zien sluiten, stond wijd open. Zij snelden de trap af en vonden beneden de drie bewakers allen bewusteloos liggen. De oorzaak was duidelijk, want er hing een giftige damp in het gewelf, die gelukkig reeds eenigszins door de open deur was weggetrokken, anders zouden ook de agenten er hinder van hebben gehad.

— Wat deden zij toen? vroeg Baxter haastig.

— Zij waren zoo verstandig, alvorens hun

onderzoek voort te zetten, de trap weer op te snellen en aanstonds maatregelen te treffen om het geheele blok huizen, waartoe de bank behoorde, af te zetten. Dat was het werk van een kwartier.

— Niet langer, mijnheer Sullivan? riep Marholm levendig uit.

— Het kan hoogstens twintig minuten zijn geweest, mijn beste Marholm!

— Maar dan kunnen de inbrekers toch onmogelijk het bankgebouw verlaten hebben! riep de secretaris op ongeloovigen toon uit.

— Toch verzeker ik je, dat dit zoo is! hernam Sullivan glimlachend. Het gebouw is tot in alle hoekjes en gaatjes uiterst nauwkeurig onderzocht. En zijn maar drie uitgangen aan en die werden onmiddellijk afgezet. Er was trouwens niet het minste spoor van inbraak aan deze deuren te bespeuren.

— Waren de bewakingsagenten spoedig op hun post? vroeg Baxter nu.

— Een half uur nadat het lichtschijnsel voor het eerst te zien was, was het huis in de rondte door honderd man afgezet.

Weer volgde een kortstondig zwijgen.

Toen riep Baxter uit:

— Maar als dat zoo is, dan kan alles ook nog niet verloren zijn. Gij wilt u immers met deze zaak bemoeien, mijnheer Sullivan?

— Ik zou iedereen als mijn vijand beschouwen, die haar mij zou trachten te ontnemen, mijnheer Baxter! bromde Sullivan tusschen de tanden. Weliswaar heb ik pas een vermoeiend en lastig onderzoek achter den rug, maar het zou

mijn eer te na zijn, als ik dit onderzoek niet zelf leidde.

— Hebt gij geen hulp noodig?

— Gij behoeft mij slechts Ann Brunt mede te geven, mijnheer Baxter! Zij is zeer bekwaam en heeft al meer met John Raffles te doen gehad.

— Zooals gij wilt, mijnheer Sullivan! Is zij hier? zoo wendde hij zich tot zijn secretaris.

— Ja, mijnheer Baxter! antwoordde Marholm. Baxter drukte op een electrischen schelknop. Een agent trad binnen.

— Vraag aan Miss Brunt, of zij onmiddellijk op mijn bureau wil komen! beval Baxter.

De agent vertrok en na eenige minuten werd de deur weer geopend en trad er een jonge vrouw van omstreeks vijf en twintig jaar binnen, met een bevallig, energiek gelaat, waarin twee groote blauwe oogen fonkelden.

Haar aschblond haar was in een dikken wrong in den fraai gevulden hals opgemaakt.

Zij trad vrijmoedig op Baxter toe en vroeg:

— Gij hebt mij laten roepen, sir!

— Ja, Miss Brunt! antwoordde de hoofdinspecteur. Mijnheer Sullivan wenscht uwe hulp in de zaak Ponsonby and Cranks.

Een lichte blos steeg in de wangen van de jonge detective op.

Zij wierp een snellen blik op het gebruinde gelaat van haar collega en zeide:

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer Sullivan.

— Gij kent de zaak, Miss? vroeg de jonge inspecteur, terwijl hij zijn zwarte oogen op het liefstallig gelaat van de vrouwelijke detective vestigde.

— Ik heb er van gehoord, mijnheer Sullivan! antwoordde de jonge vrouw. En ik moet u zeggen, dat ik er het grootste belang in stel.

— Zoudt gij mij aanstonds kunnen vergezellen?

— Onmiddellijk, als ge het verlangt, mijnheer Sullivan! antwoordde de jonge vrouw weer met denzelfden vluggen blik op het gebronsde gelaat van den inspecteur.

— Laten wij dan gaan, want ieder oogenblik is misschien kostbaar.

— Zult gij mij aanstonds verslag van uwe bevindingen geven? vroeg Baxter, toen Sullivan zich gereed maakte het vertrek te verlaten.

— Ik zal u telefonisch op de hoogte brengen, mijnheer Baxter! zeide Sullivan, terwijl hij zijn pet greep en die opzette.

Het volgende oogenblik hadden de beide politiebeambten het bureau van den hoofdinspecteur verlaten, waarin deze in een allesbehalven benijdenswaardigen gemoedstoestand achterbleef.

In de breede gang liepen eenige agenten nog steeds haastig heen en weer.

— De snelste politie-auto! beval Sullivan een der mannen. Haast je wat!

De agent snelde heen.

En nauwelijks hadden Sullivan en Ann Brunt, de vrouwelijke detective, de koets-poort van het groote gebouw bereikt, of reeds reed hun de grijs gelakte politie-auto achterop.

Een agent in uniform zat achter het stuurwiel.

— Naar de bank van Ponsonby and Cranks beval Sullivan.

De auto stelde zich in beweging en had binnen twintig minuten het groote bankgebouw dat aan de Oxfordstreet gelegen was, bereikt.

Het was een groot, modern bankgebouw, uit grijzen natuursteen opgetrokken.

Aan den voorgevel bevond zich slechts één ingang, die op dit oogenblik door twee agenten streng bewaakt werd.

Een troepje nieuwsgierigen stond vóór het bankgebouw.

Het scherpe oog van den jongen inspecteur had spoedig een aantal geheime agenten onder hen ontdekt.

De auto hield stil, en Sullivan en Ann Brunt sprongen er uit.

De beide agenten naast de deur sloegen eerbiedig aan, toen zij den bekwamen politie-man herkenden.

— Iets nieuws? vroeg Sullivan, nadat hij gebeld had.

— Niets, mijnheer Sullivan!

De deur werd geopend door een agent van politie, die de beide bezoekers binnenliet.

— De heeren Ponsonby en Cranks zijn hier, mijnheer Sullivan! rapporteerde de man. Zij hebben juist een paar minuten geleden naar Scotland Yard getelefoneerd.

— Is er iets nieuws gevonden?

— Volstrekt niets!

— De bewaking is toch goed gehandhaafd?

— Er kan geen muis door het cordon, mijnheer.

— Er wordt toch vooral goed gelet op het blok huizen aan de andere zijde van de binnenplaats?

— Ja, mijnheer Sullivan! Volgens uw bevel hebben wij allen bewoners van dat eindje straat verzocht hun huizen tot nader order niet te verlaten, waarbij een uitzondering is gemaakt voor geneesheeren en bekende personen!

— Hoeveel huizen telt die straat ongeveer?

— Zeven, mijnheer Sullivan!

— Nu, dat is gelukkig niet te veel! riep de jonge inspecteur opgewekt uit, dan is misschien alles nog niet verloren!

Op dit oogenblik werd er een deur ter rechter zijde van de hal geopend en kwamen twee heeren haastig aanloopen.

Het waren de beide directeuren van de beoemde bank.

Zij schenen zeer opgewonden te zijn en voerden blijkbaar een tamelijk driftig gesprek met elkander.

Toen kwamen zij op Sullivan toelopen.
— Gij zijt van Scotland Yard? vroeg Ponsonby, een grijs heertje met drukke bewegingen en met verrijnden smaak gekleed.

— Die ben ik, mijnheer! Heb ik het genoeg een van de beide firmanten voor mij te zien?

— Ik ben Ponsonby! Hebt gij den dief of de dieven?

— Tot mijn spijt nog niet, mijnheer! antwoordde Sullivan glimlachend.

— Maar daarvoor wordt gij toch betaald! riep het grijze bankiertje uit, terwijl hij woedend op den vloer stampte.

Sullivan haalde onmerkbaar de schouders op.

— Wij kunnen niet meer doen, dan wat in onze macht staat, mijnheer, antwoordde hij tamelijk koel. De misdaad is nauwelijks vijf uur geleden ontdekt en gij kunt niet verlangen, dat wij u nu reeds aan de misdadigers kunnen voorstellen. Wilt gij mij toestaan de safe te onderzoeken?

— Gaat uw gang, mijnheer! zeide nu Cranks, die blijkbaar veel bedaarder was dan zijn compagnon. Gij weet den weg immers?

— O ja, gij behoeft u vol trekt niet voor mij te derangeeren! Kom, miss Brunt, laten wij ons onderzoek beginnen.

De beide politiebeambten draaiden de steenen trap naar het keldergewelf af. Ook daar vonden zij twee agenten, die de wacht bij de kluis hielden, in gezelschap van een der bewakers, die in den afgelopen nacht daar dienst hadden gedaan.

Sullivan ging recht op den man af.

— Gij zijt immers een van de drie beambten, die hedennacht met de bewaking van het goud belast was?

— Ja, mijnheer! antwoordde de man op gesmoorden toon, terwijl hij het hoofd boog.

Sullivan, die scheen te begrijpen, wat er in hem omging, legde hem de hand op den schouder en zeide op bemoedigenden toon:

— Het is uw schuld niet, mijn vriend! Er zijn zaken en menschen in de wereld, waartegen men het kan afleggen, zonder dat dit nog meer voor ons beteekent!

— Geloofst gij werkelijk, mijnheer! riep de man uit. Ik wil u anders wel zeggen, dat mij zoo iets in mijn geheele leven nog nooit overkomen is!

Sullivan lachte flauwtjes bij dezen naïeven uitroep en vroeg toen:

— Ik behoef niet veel van u te weten! Ik kan mij wel voorstellen hoe het gegaan is. Gij hebt zeker plotseling een dof gevoel in de hersens gekregen en voor gij u daar nog goed reken-schap van gaf, zijt gij in diepe bewusteloosheid verzonken!

— Zoo is het gegaan, mijnheer! antwoordde de man. Het duurde nauwelijks eenige se-

conden. Wij hadden niet eens den tijd om alarm te maken.

— Ja, ja! John Raffles werkt met krasse mid-delen! mompelde Sullivan in zichzelf. Daarop vervolgde hij luid: Het goud was immers in de stalen safe opgeborgen? Wilt gij mij die eens laten zien?

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer!

De beambte sloeg een smalle gang in, tot hij stilstond voor een gepantserde deur.

— Dit is de deur van de wachtkamer, waar wij zaten! zeide hij, terwijl hij op het stalen gevaarte wees. Een onzer sliep, terwijl er telkens twee waakten. Zooals gij ziet, hebben de inbrekers een dunne caoutchoucslang met een eboniet-pijpje er aan door het sleutelgat gestoken en daar hun vervloekt gas doorheen geblazen. Zie maar, een stukje van het pijpje is in het slot blijven zitten. Wij hebben met opzet alles zoo gelaten, zooals het naderhand gevonden werd!

— En daar hebt gij goed aan gedaan! zeide Sullivan goedkeurend, terwijl hij zich bukte en het holle pijpje van eboniet, niet dikker dan een griffel, en dat zeker bij ongeluk was afgebroken, van den grond opraapte en in zijn zak stak.

— Maar de deur is niet geforceerd! riep hij toen uit.

— Neen, mijnheer, zij is met een sleutel geopend!

— Maar hoe is dat mogelijk! riep Sullivan uit.

— Ja, dat begrepen wij in het eerst ook niet goed! hernam de bewaker. Maar later herinnerde mijnheer Cranks zich, dat hier een dag of veertien geleden een paar schatrijke Amerikanen op bezoek zijn geweest, die zich voor ingenieurs uitgaven en die verzochten de safe van deze bank eens te mogen zien, waarvan zij veel goeds gehoord hadden!

— Dan weet ik er alles van! mompelde Sullivan. Daar zit hij natuurlijk weer achter. Is de deur geopend? zoo vervolgde hij luid.

In plaats van te antwoorden, duwde de bewaker de zware deur met eenige moeite open.

Sullivan en Ann Brunt traden de kluis binnen.

Bij den eersten oogopslag reeds zagen de beide bekwame politie-beambten, dat hier een meesterhand aan het werk was geweest.

De dieven hadden alles wat hen in gevaar zou kunnen brengen, zorgvuldig laten liggen en alleen de staven goud en het stofgoud medegenomen.

— Ik denk haast, dat alles in een half uur tijds is afgelopen! zeide Sullivan tot de vrouwelijke detective.

— Als zij een sleutel hebben gehad, behoefde het inderdaad niet langer te duren! zeide deze. Alleen is het mij volkomen onbegrijpelijk hoe zij het huis zijn binnengekomen, en nog veel meer, hoe zij het weer hebben kunnen verlaten, beladen met den buit.

— Ja, dat is een raadselachtige kwestie! her-nam Sullivan. Zij kunnen toch niet het zolder-raam zijn uitgevlogen. Zelfs als wij aannemen, dat zij zich van een vliegmachine bedienden bij hun werk, dan blijft het toch nog een raadsel hoe een vliegmachine zonder te worden gehoord of gezien, op het dak van het gebouw zou kunnen neerstrijken....

— Dat bovendien schuin is! viel Ann Brunt hem in de rede.

— Hebt gij daar naar gevraagd? vroeg Sullivan levendig.

— Ja!

— Welnu, dan is ook deze mogelijkheid al uitgeschakeld.

Sullivan keek nog eens om zich heen in de groote kluis, waar niets overhoop was gehaald.

Plotseling bukte hij zich.

— Hebt gij iets gevonden? vroeg Ann Brunt nieuwsgierig.

— Ik geloof, dat ik hier een weinig stofgoud zie! antwoordde de inspecteur. Daar staan de leege kisten! Ik denk dat de inbrekers voor meerder gemak de kisten hebben opengemaakt en de zakken eruit hebben gehaald, waarvan het vervoer niet zooveel moeite kost als dat van deze zware kisten. Misschien was een van de zakken een weinig beschadigd. Laten wij het spoor eens volgen...

Sullivan had een vergrootglas te voorschijn gehaald.

Bukkend, en nu en dan zelfs knielend, ging hij de kluis weer uit, op den voet door Ann Brunt gevolgd.

De agenten die in de wachtkamer waren achtergebleven zagen nieuwsgierig toe.

Het spoor van het stofgoud liep dwars door deze kamer en kwam op de gang uit.

Daar het hier donker was, viel het Sullivan bezwaarlijk het zeer vage spoor verder te volgen.

Hij slaagde er echter in, door de electrische zaklantaarns van alle agenten te baat te nemen.

Steeds verder gingen de beide politiebeambten.

Zij bestegen de keldertrap, gingen de vestibule door en klommen de trap op die naar de eerste verdieping voer.

Gedurende dien geheelen tocht werd er geen woord tusschen de beide speurders gewisseld.

Op sommige plekken had Sullivan groote moeite de uiterst fijne gouddeeltjes terug te vinden.

Hij moest zich dan voorover op den grond werpen om met behulp van zijn vergrootglas het spoor weer terug te vinden.

Zoo bereikten zij den zolder.

Het goudspoor was hier op den houten vloer, die donkerbruin geschilderd was, zelfs met het bloote oog vrij duidelijk zichtbaar.

Ademloos volgde Sullivan en Ann Brunt het dunne streepje goud, tot zij een dakvenster

bereikt hadden, dat op de groote binnenplaats uitzag.

De jonge inspecteur keek de vrouwelijke detective onderzoekend aan.

— Wat zegt gij er van, Miss Brunt! Het spoor houdt hier op zooals gij ziet!

— Weet gij het zeker?

— Er valt niet aan te twifelen. Zie maar — het loopt van gindsche deur recht door deze ledige kamer naar dit venster toe. Ik ben er zeker van dat de inbrekers langs dezen weg ontsnapt zijn!

— Maar hoe? riep Ann Brunt uit, die het had geopend en zich naar buiten had gebogen. Zij kunnen zich onmogelijk hebben laten afzakken, want zooals ge weet zijn er steeds twee agenten van politie op de binnenplaats geweest. Bovendien zouden zij dan toch over de hooge muren met ijzeren pennen beplant hebben moeten klimmen, en dat is volstrekt onmogelijk!

— Gij hebt gelijk! De binnenplaats is niet zoo groot, of men kan alle muren, ook den langen scheidsmuur, die haar van de tuinen der tegenoverliggende huizen scheidt, gemakkelijk in het oog houden.

Sullivan schudde het hoofd.

— De zaak wordt er niet duidelijker op! bromde hij in zich zelf. Er is geen sprake van of bandieten zijn door dit venster ontkomen! Maar hoe?

Plotseling slaakte Ann Brunt, die voortdurend uit het venster had gekeken, een flauwen kreet.

— Wat is er? vroeg Sullivan levendig, terwijl hij haastig naderbij kwam.

— Zie daar eens! riep Ann Brunt uit, terwijl zij naar den rand van het kozijn wees.

Sullivan boog zich voorover.

Op het kozijn, dat blijkbaar niet lang geleden vernieuwd was, lagen fijne rafels touw.

Sullivan nam ze op en bekeek ze aandachtig!

— Dat zijn rafels van een zeer sterk soort hennep! zeide hij eindelijk. Het touw dat hiervan gemaakt wordt is buitengewoon sterk en wordt gebruikt voor jaaglijnen, hijschtouwen en scheepswand! Maar dan zouden de kerels zich dus wel hebben moeten laten zakken! bromde hij.

— Tenzij het touw van de overzijde, uit een van die huizen daarginds als een lasso hierheen is geworpen! merkte Ann Brunt kalm op.

Sullivan keek de jonge vrouw met een onge-loovigen blik in zijn oogen aan.

— Meent gij dat werkelijk? riep hij uit. Maar de afstand tusschen de beide huizen bedraagt minstens dertig meter.

— Welnu, wat zou dat? Een behendig cowboy weet met behulp van zijn lasso wel op vijftig meter afstand in galop een os te vangen!

— Maar dan zou degen die het touw wierp toch een steunpunt moeten hebben! De lasso

moet zich dan toch ergens omheen hebben geslingerd!

Zonder te antwoorden boog de jonge vrouw zich opnieuw uit het venster en wierp nogmaals een blik naar boven.

Toen antwoordde zij kalm:

— Dat hebben zij ook! Het dak is hier veel minder schuin en ook veel lager dan aan den bovenkant. Welnu — juist aan den rand van het dak zie ik een soort paaltje, waarvan ik het doel volstrekt niet kan begrijpen of het moet daar van tevoren zijn bevestigd met het doel om er den lasso aan vast te maken.

— Maar als gij dat aanneemt, Miss Brunt, dan moet gij er ook rekening mede houden, dat de inbrekers handlangers hebben gehad onder de leidekkers die dit steunpunt voor hen hebben aangebracht.

— Dat is volstrekt niet nodig! meende de jonge detective. Als John Raffles hier de hand in het spel heeft gehad, dan is de kans zeer groot, dat hij en zijn medeplichtigen eenige dagen voor zij hun slag dachten te slaan, verkleed als timmerlieden of iets dergelijks, onder een of ander voorwendsel iets aan het dak hebben hersteld en bij die gelegenheid het paaltje hebben aangebracht. Zooals je ziet, is het wit geschilderd en dus zelfs des nachts gemakkelijk te zien!

De jonge detective dacht even na vóór hij antwoordde:

— Gij kunt wel gelijk hebben. Wij zullen er ons aanstonds van gaan overtuigen!

Sullivan steunde de beide handen op de vensterbank en klom behendig in de dakgoot, terwijl Ann Brunt met kloppend hart en een verschrikte uitdrukking in haar bruine oogen, deze gewaagde klimpartij aanschouwde.

Niet zonder eenige moeite bereikte Sullivan den rand van het dak.

Deze bestond uit een zwaren eikenhouten balk en in het midden daarvan was een stevig, ongeveer drie voet hoog paaltje bevestigd.

Een enkele blik was voor Sullivan voldoende om zich te overtuigen, dat de jonge detective het bij het rechte eind had gehad.

Het touw, dat met een lus om het paaltje was geslagen, was door de sterke drukking die het had moeten verduren eenigszins uitgerafeld tegen de scherpe kanten van het paaltje.

Sullivan liet zich weer zakken en voegde zich bij zijn gezellin.

— Ik geloof, dat gij gelijk hebt! zeide hij op

ernstigen toon. Dat paaltje is daar met geen ander doel neergezet.

— Ik wist het wel! zeide Ann Brunt eenvoudig.

— Wij moeten dus aannemen, dat het touw van een van gindsche daken hierheen is geslingerd! hernam de jonge inspecteur.

De beide politiebeambten keken uit het raam naar de huizen aan de overzijde.

Van bijna allen stonden de vensters open.

Hier en daar zag men huismoeders druk bezig in de keukens, spelende kinderen en oude heeren, die rustig een pijp rookend, hun ochtendbladen zaten te lezen.

Eindelijk bleef hun blik gevestigd op een raam, bijna recht tegenover het dak van het bankgebouw.

Het behoorde bij een klein zoldervertrek, en was wijdgeopend.

Dicht voor het raam zat een oude man met bijna geheel kalen schedel, omgeven door een krans wit haar, gebukt over een kleine tafel, die met oude schoenen overdekt was.

De oude schoenmaker — want dat was hij blijkbaar — was vol aandacht in zijn werk verdiept.

Maar toch niet zoo, of hij wierp van tijd tot tijd een nieuwsgierigen blik naar de overzijde.

Hij liet dan den schoen en den hamer, die hij in de rechterhand hield, even rusten, schoof dan zijn grooten hoornen bril ver op zijn neus en tuurde naar het zolderraam van het bankgebouw.

Blijkbaar begreep de oude man niet, wat hier zich afspeelde.

Juist op dit oogenblik ging er in de vage schemering van het kamertje een deur open en trad er een nog tamelijk jonge vrouw met een kop koffie in de hand binnen, welke zij op het tafeltje neerzette, na eerst eenige schoenen terzijde te hebben geschoven.

De oude schoenmaker knikte haar vriendelijk toe en slurpte met blijkbaar welbehagen zijn koffie op.

Met de handen in de zij bleef de jonge vrouw wachten, tot de oude man de kop geledigd zou hebben.

Blijkbaar spraken zij over hetgeen er aan de overzijde voorviel, want van tijd tot tijd wees de oude schoenmaker met den hamer naar het raam, waarop de jonge vrouw levendig knikte.

Toen nam zij den kop weer aan en verdween.

HOOFDSTUK III.

DE SCHOENMAKER.

Sullivan en Ann Brunt hadden dit tafereeltje zwijgend gade geslagen.

Toen keken zij elkander aan.

Zij schenen elkanders gedachten te raden.

Sullivan glimlachte en zeide:

— Wij zullen eens een onderzoek in dat huis aan de overzijde gaan instellen, als gij het goed vindt, Miss Ann! Misschien kan die oude schoenmaker ons wel wat meer vertellen.

— Dat geloof ik ook! bevestigde de jonge detective.

Sullivan stak alle vezels van het touw, die hij had kunnen vinden in een kleine enveloppe, die hij in zijn portefeuille borg en daarop verlieten beiden de zolderkamer.

Zij daalden snel alle trappen af, tot zij de vestibule weer bereikt hadden.

Sullivan wendde zich tot den op wacht staanden brigadier en zeide:

— Geef mij zes mannen mede!

— Zoudt gij al iets ontdekt hebben, mijnheer Sullivan? riep de brigadier verheugd uit.

— Misschien wel! antwoordde Sullivan kortaf.

De brigadier snelde weg om het bevel ten uitvoer te gaan brengen en binnen enkele minuten stonden zes krachtige agenten op een rij in de vestibule geschaard.

— Gij zijt gewapend? vroeg Sullivan, terwijl hij de manschappen monsterde.

— Ja Sir! klonk het als uit één mond!

— Volg mij dan!

Het troepje van acht personen verliet het bankgebouw.

Sullivan vroeg aan den agent die bij de deur op wacht stond:

— Het blok huizen is toch voortdurend bewaakt, Johnson?

— Zooals ons bevolen was, Sir! Er kan geen muis uitgegaan zijn, of wij hadden het moeten merken.

— Goed zoo! Vooruit dan mannen! beval Sullivan.

Het kleine troepje liep de straat teneinde, sloeg de zijstraat in, die langs de bank liep en bereikte zoo de volgende straat.

Sullivan zag aanstonds dat men zijn bevelen behoorlijk ten uitvoer had gebracht.

Bijna bij iederen stap ontmoette hij een van zijn geheime agenten.

De korte straat werd duchtig bewaakt, dat was duidelijk!

Sullivan hield niet eerder stil voor hij het huis bereikt had in welks zoldervertrek de oude schoenmaker zijn beroep uitoefende.

Het was het zesde huis van den hoek.

Men bereikte de voordeur van dit huis door een lage koetspoort, waarin rechts de loge van een portier was uitgespaard.

De man stond voor zijn woning, met een kalotje op het grijze haar, rustig een pijpje te rooken.

Sullivan trad recht op den man toe.

— Gij zijt de portier van dit huis? vroeg hij.

— Zeker, mijnheer! antwoordde de man, terwijl hij verbouwereerd zijn kalotje afnam, eenigszins verschrikt door de plotselinge verschijning van den inspecteur.

— Wordt de bovenste verdieping van uw huis door een schoenmaker bewoond?

— De zolderverdieping — ja mijnheer! Hij heeft er een klein werkkamertje en een slaapkamer! Meer is er op die verdieping niet te vinden, behalve de slaapkamer van mijn dochter!

— Is uw dochter thuis?

— Zij is even een boodschap gaan doen — maar niet verder dan de straat, mijnheer! voegde de portier er haastig aan toe. Dat was haar door een van uw manschappen verboden.

— Daarin had hij groot gelijk! zeide Sullivan kortaf.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Woont die schoenmaker hier al lang?

— Hij moet hier minstens vijftien jaar wonen, mijnheer!

— Weet gij dat dan niet zeker?

— Neen! Ik ben hier pas sedert een paar weken portier en ik kom met hem weinig in aanraking. Ik heb het van andere huurders gehoord.

— Hebt gij nooit iets bijzonders aan hem gevonden?

— Iets bijzonders? herhaalde de portier, terwijl hij Sullivan vragend en eenigszins verschrikt aankeek. Wat zou ik voor bijzonders aan hem ontdekt hebben. Hij betaalt geregeld zijn huur en hij lapt schoenen. Meer kan men toch van een schoenlapper niet verlangen!

— Nu, wij zullen wel eens zien! merkte Sullivan kalm op.

Met deze woorden begon hij de trap te bestijgen, op den voet gevolgd door de zes politieagenten en Ann Brunt.

De portier keek de mannen na, totdat zij uit het oog verdwenen waren, ging toen zijn loge binnen, nam de telefoon ter hand, zeide eenige woorden en hing het toestel weer aan den haak.

Intusschen waren Sullivan, Ann Brunt en de agenten de vijf trappen opgeklauterd, tot zij bijna geheel buiten adem waren.

— Geen wonder, dat de portier dien ouden man zoo weinig te zien krijgt! bromde een der agenten, die bij het gesprek aanwezig geweest was. Het is zelfs voor een jongen, krachtigen kerel een heele toer om die trappen te beklimmen.

De mannen stonden nu beneden aan de zoldertrap stil.

Sullivan legde den vinger op de lippen.

— Wacht hier! zeide hij. En maak vooral geen leven. Ik kom waarschijnlijk dadelijk terug. Maar mocht de schoenmaker soms tegenweer bieden — want ik vermoed half, dat hij niet degeen is, voor wien hij zich uitgeeft — dan zal ik wel fluiten en komt gij mij te hulp.

Daarop wendde hij zich tot Ann Brunt en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Ik zal hem eens door het sleutelgat bestudeeren. Wees zoo goed en wacht mijn terugkomst hier met de mannen. Als ik maar iets verdachts zie, zal ik niet aarzelen hem te arresteeren!

Sullivan begon de trappen, die naar de zolderverdieping leidden, te beklimmen.

De trappen waren oud, maar door zooveel mogelijk aan een kant te loopen, trachtte hij het kraken te voorkomen.

Eindelijk bereikte hij de bovenste trede.

Toen verloren de politieagenten hem uit het oog.

Er verliep bijna een kwartier, dat eindeloos scheen.

Telkens had Ann Brunt zich reeds voorgenomen op haar beurt naar boven te gaan, maar zij wist, dat Sullivan er op stond, dat men zijn bevelen stipt uitvoerde.

Zij bedwong dus haar ongeduld en overwoog bij zich zelf, dat Sullivan zekerheid wilde hebben en blijkbaar den schoenmaker tijdens zijn werk bespiedde.

Eindelijk hoorde zij weer naderende schreden.

Sullivan keerde van zijn onderzoekingsstocht terug.

Zoo zachtjes mogelijk op zijn teenen loopend, daalde hij de trap weer af.

Ann Brunt trachtte op zijn gelaat te lezen, of hij goed nieuws medebracht, hetgeen echter bij de duisternis, die in de smalle gang heerschte, zeer moeilijk viel.

De stem van den jongen inspecteur, hoe fluisterend hij ook sprak, klonk echter opgewekt, toen hij zeide:

— Ik geloof, dat het een goede dag voor ons wordt, mannen! Als die man daarboven een schoenmaker is, dan mag ik lijden, dat ik nooit John Raffles onschadelijk zal maken.

— Wat doet hij dan? vroeg Ann Brunt nieuwsgierig.

— Wel, ik keek door het sleutelgat en toen deed mijn vriend heel wat anders dan schoenen lappen!

— Maar wat dan toch? fluisterde Ann Brunt ongeduldig.

— Hij was bezig een zware zesloops revolver te laden!

— Maar dan kan er immers geen sprake van zijn of hij is het! riep de jonge detective uit, in haar opwindung iets te luid sprekend.

— Stil stoch! fluisterde Sullivan bits.

— Maar waarom hebt gij niet dadelijk gefloten en zijt naar binnen gestormd? vroeg Miss Brunt op verwijtenden toon.

Sullivan fronste onmerkbaar de wenkbrauwen.

— Ik geloof niet, dat er aan mijn persoonlijk moed behoefte te worden getwijfeld! ze de hij. Maar gij kunt ook wel weten, dat een man als John Raffles, als hij zich in de val weet, en hij hoort een politiefluitje, niet lang zal aarzelen om van zijn vuurwapens gebruik te maken! Bovendien weet ik immers volstrekt niet of die kamer geen geheimen uitgang heeft.

— Maar wat zullen we dan doen? riep Ann Brunt. Wij kunnen hem toch niet laten ontsnappen, nu wij hem bijna in handen hebben!

Sullivan dacht even na.

Toen zeide hij:

— Ik geloof, dat ik het gevonden heb. Twee mannen moeten nu aanstonds naar de bank terugkeeren en postvatten voor het zolderraam, waarvoor wij ons zooeven bevonden hebben, zoodra die gewaande schoenmaker aanstalten mocht maken, om uit het venster te ontsnappen, moeten zij onverwijld van hun revolver gebruik maken. Twee anderen vatten voor de deur van zijn werkkamer post en maken zich onmiddellijk van hem meester, zoodra hij het vertrek wil trachten te verlaten. Ten slotte zullen anderen zich bij den uitgang van het huis opstellen. Gij zult zoo goed zijn, Miss Brunt, u aan het hoofd van laatstgenoemden te stellen.

— En gij? vroeg Ann Brunt.

— Ik heb een appeltje met dien portier te schillen. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat onze vriend niet zuiver op de graat is. Er staat mij iets van voor, alsof ik dat gelaat al eens vroeger gezien heb. In omstandigheden, die ik niet licht zal vergeten. Ik ben er bijna van overtuigd, dat de schelm dien zoogenaamden schoenmaker bijtijds heeft gewaarschuwd. Als ik mij vergis, dan zal ik daar eerlijk voor uitkomen!

Sullivans bevelen werden snel ten uitvoer gebracht.

Twee mannen snelden weer naar de bank terug, twee slopen naar den zolder en de andere namen, aangevoerd door Ann Brunt, verdekt bij de voordeur stelling.

Wat Sullivan betreft, deze begaf zich naar de loge van den portier en klopte daar aan.

Er volgde geen antwoord.

Sullivan stampte ongeduldig op den vloer.

— De man moet verdwenen zijn! riep hij woedend uit.

Hij draaide de deur om, die niet op slot bleek te zijn en trad de kleine loge binnen.

Op de tafel lag een briefje!
Hij nam het op en las het volgende:

Mijn waarde dames en heeren van de politie!

Ik heb uw terugkomst niet afgewacht, maar ben met het goud naar een veiliger plaats vertrokken.

Met gevoelens van hoogachting,
Een handlanger van John Raffles.

Sullivan uitte een vloek.

Ann Brunt kwam toelopen.

— Wat is er? riep zij uit.

— Ziehier! zeide Sullivan, terwijl hij haar het briefje toereikte.

Ann Brunt wierp er een snellen blik op en al het bloed week uit haar gelaat.

— Maar hoe kan de schurk ontkomen zijn! riep zij uit. Dat is toch onmogelijk. De straat is immers afgezet!

— Hoe hij ontkomen is? herhaalde Sullivan op spottenden toon. Ziehier!

Met deze woorden hield hij de kleeren in de hoogte, welke de portier zooeven gedragen had, en die thans in een hoek van de loge waren geworpen.

— Maar welke kleeren heeft hij dan aangehad! riep Ann Brunt wanhopig uit.

— Waarschijnlijk die van agent van politie! antwoordde Sullivan. Ik acht er dien kerel brutaal genoeg voor, dat hij de zakken goud eenvoudig in een auto heeft geladen en met behulp van een valschen penning door het cordon politie-agenten is gekomen! Maar ik wil er het mijne van hebben! Ik zal aanstonds de agenten ondervragen.

Hij had de woorden nog niet uit zijn mond of boven in het huis ontstond een groot getier.

Op Sullivan's gelaat vertoonde zich een eigenaardige trek.

Zijn blikken vlogen snel in het rond.

— Wat zou dat zijn? riep Ann Brunt verbaasd uit.

— Verraad! Verraad! werd er boven in het huis geschreeuwd. Laat Sullivan niet ontsnappen.

Als door een adder gestoken deinsde de jonge vrouw achteruit.

— Verdoemd! riep de inspecteur van politie stampvoetend.

De drie agenten waren komen toesnellen.

Blijkbaar wisten zij niet wat er gaande was.

Maar een blik op het gelaat van de jonge detective was voldoende om hun te doen zien, dat er iets zeer ernstigs plaats vond.

De revolvers vlogen uit hun zakken.

Inmiddels kwamen de twee agenten, die op den zolder hadden post gevat, naar beneden snellen, gevolgd door een derden man, die eveneens een revolver in de vuist gekneld hield.

Het was Sullivan!

Met een paar sprongen stond hij tegenover zijn dubbelganger.

De beide mannen keken elkander eenige oogenblikken zwijgend aan.

Degeen die zooeven de trappen was komen afsnellen, was de eerste die sprak.

— Indien ik mij niet vergis, heb ik het genoegen met John Raffles te spreken? vroeg hij.

De man die tegenover hem stond, haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik geloof niet, dat het verstandig zou zijn om het te loochenen! antwoordde hij toen. Ja mijnheer — gij hebt den lang gezochten John Raffles voor u. Misschien zou ik dit niet zoo spoedig bekend hebben, wanneer er geen vijf revolvers op mij waren gericht. Gij kunt mij als uw gevangene beschouwen.

Ann Brunt was intusschen naderbij gekomen en keek nu verbaasd van den een naar den ander.

— Het is ongelooflijk! zeide zij zacht. Er is bijna geen verschil te zien!

— Dat komt omdat gij ons steeds in de halve duisternis gezien hebt, Miss! merkte John Raffles op — want hij was het inderdaad! Bij helder licht zoudt gij waarschijnlijk het onderscheid in de kleur onzer oogen wel hebben opgemerkt! voegde hij er glimlachend aan toe.

— Maar hoe is het mogelijk, dat hij heeft kunnen ontsnappen! zoo wendde de jonge detective zich nu tot Sullivan.

— Hoe dat mogelijk is! herhaalde deze op grimmigen toon. Dat zal ik u vertellen! Toen ik door het sleutelgat keek, zat de schoenmaker met zijn rug naar de deur voor zijn tafel, zoo onbeweeglijk, dat ik meende, dat hij sliep. Ik trad binnen om mij op hem te werpen, maar had er den tijd niet toe. Want deze heer hier had achter de deur gestaan en duwde mij onmiddellijk een doek met een of ander bedwelmend middel in het gelaat en dadelijk daarop bracht hij mij zoo'n hevigen vuistslag tegen de kin toe, dat ik het bewustzijn verloor.

— Maar de schoenmaker bij het raam dan? riep Ann Brunt verbaasd uit.

— De schoenmaker was niets anders dan een pop!

— En wat geschiedde er toen verder?

— Nu, dat kunt gij wel begrijpen! De gevangene was reeds in een uniform van inspecteur gestoken, zooals ik duidelijk kon zien gedurende de weinige seconden, die hij mij tijd gaf. Hij heeft zich waarschijnlijk naderhand vlug gegrimmeerd en een pruik opgezet!

— Uw beschrijving is bijna geheel juist! viel Raffles hem glimlachend in de rede, behalve wat het laatste betreft. Gij moogt er u dadelijk van overtuigen, dat ik geen pruik draag en dat dit zwarte haar mijn eigen is. Ik heb het alleen gekamd zooals gij het draagt, dat is alles!

— Hoe dan ook, toen ik wakker werd, ver-

volgde Sullivan, bevond ik, dat ik aan handen en voeten gebonden was, terwijl er een doek om mijn mond was bevestigd. John Raffles was op dat oogenblik bezig de laatste hand aan zijn vermomming te leggen. De rest kunt gij u wel voorstellen, hij verliet het vertrek en gaf zich eenvoudig voor mij uit.

— De eenige dwaasheid, die ik beging, merkte Raffles weer op, was, dat ik u te dicht bij de tafel heb gezet, en het sleutelgat niet heb dichtgemaakt! Want ik vermoed dat gij de tafel onderste boven hebt geworpen en dat een van de agenten van politie voor de deur een blik door het sleutelgat heeft geworpen en onmiddellijk de toedracht van de zaak heeft begrepen! Nu, het zal mij een goede les voor den volgenden keer zijn!

Ann Brunt keek Raffles verbaasd en niet zonder eenige bewondering aan.

— Voor een volgenden keer, zegt gij? vroeg ze. Maar meent ge dan werkelijk dat gij ons nu nog ooit zult ontsnappen?

— Ik hoop het in ieder geval, Miss Brunt! antwoordde Raffles hoffelijk. Het is waar, dat ik thans in uw macht ben, maar men moet den dag nooit prijzen voor den avond. Indien ik het mij wel herinner, hebt gij mij bij vroegere gelegenheden eveneens voor geruimen tijd weer uit het oog verloren.

— Ik verzeker u, dat dit thans niet opnieuw het geval zal zijn! bromde Sullivan tusschen de tanden. Steek uw handen vooruit, wat ik u verzoeken mag.

Gewillig stak Raffles de beide handen vooruit.

Een oogenblik later waren zijn polsen in boeien gekneld.

— En wilt gij mij nu zeggen, wie die zoogenaamde portier was? vroeg Sullivan.

— Ik zou het u gaarne mededeelen, mijn waarde heer, als het beroepsgeheim mij dat niet verbodt! zeide Raffles spottend. Laat het u genoeg zijn, dat hij een mijner vrienden is, en dat hij zich op het oogenblik waarschijnlijk reeds met het goud in veiligheid bevindt!

Op dit oogenblik kwam een agent van politie buiten adem toesnellen.

Hij bleef voor Sullivan staan, hijgend en blazend van het snelle loopen.

— Wat is er, man? vroeg Sullivan.

— Er is zoeven een automobiel van de politie op den hoek van de straat aangehouden, Sir! zeide hij. De bestuurder was als inspecteur van politie gekleed, maar hij kon geen legitimatiekaart vertoonen.

— Alweer een domheid! merkte Raffles spottend op. Ik heb vandaag zeker geen goeden dag gehad.

— En wat verder? vroeg Sullivan ongeduldig.

— De agenten, die de straat afzetten, beke-

ken de auto eens nader en zagen op den bodem van de auto een aantal zakken liggen. Zij vroegen den inspecteur wat hij hiermede wilde doen, waarop deze de wedervraag stelde, wat hun dat aanging.

— Goed geantwoord! kwam Raffles goedkeurend.

Sullivan wierp zijn gevangene een woedenden blik toe en vroeg, terwijl hij zich weer tot den agent wendde:

— Toen hij geen legitimatiekaart kon vertoonen hebt gij de auto natuurlijk aangehouden?

— Dat is te zeggen — dat wilden wij doen, Sir! stamelde de man.

— Het is je dus niet gelukt? schreeuwde Sullivan woedend. Gij hebt de auto laten passeeren?

— Ik zal u zeggen, hoe de zaak zich toedroeg, Sir! antwoordde de agent. Een van onze mannen was op de treeplank gaan staan, dicht bij den zetel van den chauffeur. De motor was blijven doorloopen. De inspecteur stond eensklaps op, draaide zich half om en gaf den agent op de treeplank zulk een hevigen stoot voor de borst, dat hij achterover op de straat viel. Voor wij van onze verrassing bekomen waren, had de man achter het stuurwiel den gangwissel overgehaald en stootte de auto in volle vaart vooruit, dwars door de rij agenten heen, die natuurlijk terzijde weken om hun lijf te bergen.

— Ja, ja, dat is zoo de gewoonte van mijn vriend! merkte Raffles spottend op, terwijl hij goedkeurend met het hoofd knikte en zich vervolgens verdiepte in de bestudeering van de boeien, die zijn polsen omknelden.

Weer trof een woedende blik uit de donkere oogen van den inspecteur den stoutmoedigen spreker.

Toen vervolgde Sullivan:

— In ieder geval hebt gij het nummer van de auto opgenomen?

— Wel, Sir, dat hoefde niet — het was een van onze politie-auto's!

— Maar, wat duivel! schreeuwde Sullivan woedend. Wilt gij mij eens zeggen, hoe die schelm aan die auto is gekomen?

— Maar, mijnheer! riep de agent onthutst uit, die hebt gij hem toch zelf verschaft!

— Wat zeg je daar! riep Sullivan uit, die zijn ooren niet meende te vertrouwen.

— Welzeker! Gij hebt van de portiersloge naar de standplaats voor huurauto's op den hoek van de straat getelefoneerd! De auto, die daar stond en waarin twee agenten zaten, moest aanstonds tot vlak voor het huis gereden worden!

— Wel, wel! riep Sullivan sarcastisch uit, terwijl hij zijn vuisten vol woede balde. En heb ik soms nog iets meer bevolen?

— Zeker, mijnheer! antwoordde de agent, die hoe langer hoe zenuwachtiger werd. De twee mannen moesten helpen om de zakken met

goud, die hier gevonden waren, in de auto te laden.

— Dat is het toppunt! riep Sullivan uit, terwijl hij woedend op den grond stampte. Mijn eigen agenten hebben dus dien schavuit geholpen om den buit hier uit huis in de auto te dragen! Die driedubbele ezels!

— Gij moet niet zoo hard tegen hen zijn, mijnheer Sullivan! zeide Raffles met een kalmeerend gebaar van zijn geboeide handen. Zij kunnen het werkelijk niet helpen. Mijn vriend heeft altijd van die bijzondere aardigheden, die wel door mij, maar geenszins door de politie op prijs gesteld worden.

Sullivan deed een paar passen naar Raffles toe.

Hij keek hem strak aan en zeide toen langzaam met een sissenden klank in zijn stem:

— Hoor eens hier, mijn waarde heer Raffles, gij zult mij een genoeg doen, als gij mij niet meer in de rede valt, en uw sarcastische opmerkingen voor u houdt. Het kon u wel eens berouwen, als gij voor den rechter staat!

— Ik wil u dat genoeg gaarne doen, mijnheer Sullivan! antwoordde Raffles hoffelijk. Wat het laatste betreft — zoover zijn wij nog niet!

Sullivan haalde minachtend de schouders op en wendde zich opnieuw tot den agent, die schijnbaar niets van dit gesprek begreep.

— Ik vermoed haast, zeide hij ironisch, dat gij de auto met den gewaanden agent kalmpjes hebt laten weggrijden?

— Neen mijnheer! kwam de man verontwaardigd. Eenige onzer zijn onmiddellijk in een tweede auto gesprongen en onzen wagen achterna gereden.

— Nu, dat is bijna meer dan ik van jullie kon verwachten! zeide Sullivan.

— Er zijn zes man in den wagen; zij hebben mij gezegd, dat zij u onmiddellijk zouden telefoneeren naar een van de politiebureau's, zoodra zij den vluchteling zouden hebben achterhaald.

— Het is goed! bromde Sullivan. Je kunt gaan!

De man verwijderde zich.

Maar Sullivan riep hem weer terug.

— Is er nog een auto? vroeg hij.

— Ja Sir, de derde durfden wij niet wegzenden, omdat wij niet wisten, of gij die zelf misschien noodig zoudt kunnen hebben!

— Wees dan zoo goed mij te volgen, John Raffles! aldus wendde Sullivan zich kortaf tot den gevangene, die rustig was blijven toezien.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer Sullivan! hernam Raffles met een hoffelijke buiging.

Omringd door de vier agenten, Sullivan en Ann Brunt, die allen hun revolvers op hem gericht hadden, verliet John Raffles het huis,

om zich naar het einde der straat te begeven, waar een der grijs gelakte politie-auto's stond te wachten.

Uit alle ramen van de omringende huizen staken nu tal van hoofden om naar dezen optocht te kijken.

Het kleine troepje liep snel de straat ten einde en had spoedig de auto bereikt.

— Was er geen dichte wagen? vroeg Sullivan kwaad.

— De gesloten auto was reeds weg, Sir! zeide de agent, die zooeven het rapport had uitgebracht.

— Nu, instappen maar! beval Sullivan kortaf.

Raffles nam plaats op de achterste bank, terwijl aan weerszijden een agent plaats nam.

Op de voorste bank namen Sullivan, Ann Brunt en een derde agent plaats, terwijl een vierde zich naast den chauffeur plaatste.

— Rijdt onmiddellijk naar Scotland Yard! riep Sullivan den man achter het stuurwiel toe.

Daarna wendde hij zich om en zeide tot de beide agenten, die Raffles moesten bewaken:

— Ik behoef jullie zeker niet te zeggen, dat je den gevangene goed in het oog moet houden. Bedenk wel, dat het ons niet elken dag gegeven is om ons van iemand als John Raffles meester te maken.

De beide mannen salueerden zonder te antwoorden en de auto zette zich in beweging.

Raffles sprak geen woord, maar zijn scherpe oogen vlogen onophoudelijk naar links en rechts van de straten, welke de auto doorvloog.

Zij waren nu de tamelijk stille Victoriastreet genaderd, welke de auto bijna een kwartier lang zou moeten volgen.

Op een paar honderd meter afstand stond een huurauto voor een der deftige heerenhuizen stil.

De chauffeur scheen op zijn bok te slapen. Raffles had dit alles met een oogwenk gezien.

Hij wierp een blik op zijn polsen, waarom heen de ringen van de boeien glinsterden, en glimlachte. Een der agenten had den blik gevolgd en vroeg spottend:

— Die boeien zullen wel wat knellen, nietwaar vriend Raffles?

— O, niet zoo bijzonder! antwoordde de Groote Onbekende lachend. Zij zijn namelijk los! Zie maar!

Met deze woorden gaf Raffles een bliksemnellen ruk aan de boeien, die als touwtjes braken!

De beide agenten slaakten een kreet en wilden naar hun revolver grijpen.

Maar voor een man als John Raffles waren zij veel te langzaam in hun bewegingen.

Deze greep met zijn sterke vuisten de beide

agenten in den nek, boog hen voorover en botste hun hoofden zoo hard tegen elkaar, dat zij als twee zakken zand van hun bank gleden en bewegingloos bleven liggen.

Dit alles had ternauwernood een seconde geduurd.

Op hetzelfde oogenblik dat Sullivan achter zich keek om te zien wat er geschiedde, was Raffles reeds op de achterbank gesprongen!

En met een saltomortale, die iedere acrobaat hem zou hebben benijd, sprong hij ruggelings over den opgevouwen kap van de auto heen, uit den voortsnellenden wagen!

Hij had zijn sprong zoo goed berekend, dat hij op slechts eenige passen van de huur-auto terecht kwam.

Een flinke sprong bracht hem tot vlak voor den sluimerenden chauffeur.

Hij greep den man in de borst, tilde hem als

een kind van den wagen en slingerde hem tegen den grond.

Daarop vloog hij naar den slinger, die den motor in beweging bracht, draaide hem eenige slagen om, sprong achter het stuurwiel en bracht de auto in beweging, juist toen uit de politie-auto de eerste revolverschoten vielen.

Dit alles was met zulk een verbazingwekkende vlugheid in zijn werk gegaan, dat de politieauto nog niet eens goed en wel stilstond, ofschoon de chauffeur zoo hard remde als hij kon, toen de huur-auto reeds in pijlsnelle vaart in tegenovergestelde richting wegreed.

Het is onmogelijk de gewaarwordingen te beschrijven, die zich op het gelaat van den ongelukkigen Sullivan afspiegelden.

Nogmaals was de Groote Onbekende hem ontkomen!

HOOFDSTUK IV.

DE ACHTERVOLGING.

De gewaande portier van het huis, op welks zolderverdieping de oude schoenmaker zijn bedrijf uitoefende — niemand anders dan onze oude vriend Charles Brand — had dus de zakken goud met behulp van twee agenten in de auto geladen, nadat hij zelf aan de telefoon dezen wagen had besteld en snel zijn oude huisjas verwisseld had tegen een politie-uniform.

Hij zond daarop de beide agenten onder een voorwendsel weg, nam achter het stuurwiel plaats en reed kalm weg.

Aan het eind van de straat beleefde hij zijn avontuur waarvan de agent in zijn rapport gewaagde.

— Dat had maar een haar gescheeld! riep de jonge man uit, nadat hij veilig en wel door het cordon was heengereden. Wat moest die duivelsche wijsneus zich ook met den inhoud van mijn auto bemoeien. Nu hoop ik maar, dat vriend Raffles mij spoedig zal komen volgen.

Charles Brand wierp nogmaals een blik achter zich.

Er verscheen een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat.

— Drommels zij hebben nog een auto, riep hij uit. Dat is een leelijke geschiedenis. Kijk de rekels er eens vlug als kakkerlakken inspringen. Men kan wel zien, dat de Londensche politie voortreffelijk getraind is! Wij zullen wat harder moeten rijden!

Charles zette de gaskraan wat wijder open en schakelde een hoogere versnelling in, zoodat de politieauto als het ware met een sprong vooruit snelde.

Maar de wagen waarover de zes politieagenten

beschikten, die tot de achtervolging waren overgegaan, bleek een zeer snel en krachtig voertuig te zijn.

Niet zonder schrik zag Charles telkens als hij een vluggen blik achter zich wierp, dat zijn vervolgers wellicht niet op hem wonnen, maar dat toch in ieder geval de afstand tusschen de beide auto's niet verminderde.

— Dat wordt een lastige zaak! bromde de jonge man in zich zelf. Ik had Raffles beloofd, dat ik het goud naar het huis met de draaiende kamer zou brengen en wat ik beloof, dat behor ik te volbrengen. Nu, als zij mij niet ingehaald hebben, voor ik dat huis bereik, zullen wij nog wel eens zien wie het laatst lacht.

Hij versnelde den gang van de auto nog iets meer, op gevaar af nu en dan in botsing te komen met een ander voertuig.

Daarbij sloeg hij de wanhopige gebaren van de verkeersagenten op de hoeken der breede straten volkomen in den wind.

Hij zocht zoo spoedig mogelijk een breeden weg op, die hem buiten de hoofdstad zou voeren.

Zoo bereikte hij Shoreditch, vervolgens Kings Landroad en eindelijk de Highstreet, al welke wegen in elkaars verlengde liggen en tot de breedste van de wereldstad behooren, zoodat Charles hier ongestraft de auto zoo snel kon laten loopen als zij maar kon.

Maar telkens als hij een blik achter zich wierp, moest hij tot zijn spijt zien, dat de grijze politieauto nog steeds met onverminderde vaart de zijne volgde.

— Nu, als zij mij maar niet inhalen, dan is

er nog niets verloren! bromde de jonge man in zich zelf. Er is in ieder geval een afstand van twee- tot driehonderd meter tusschen ons, en als er geen ongeluk met dezen wagen gebeurt, dan behoeft ik de hoop nog niet verloren te geven.

De beide auto's raasden nu reeds een uur lang dwars door de wereldstad, waarvan zij ten slotte de noordelijkste grens bereikten.

Het werd hier veel stiller, maar ook wel wat gevaarlijker, daar de bewoners van de voorsteden niet zoo zeer gewend zijn aan het wereldstadsverkeer en daardoor ook minder acht slaan op het gevaar door de voorbijrijdende auto's opgeleverd.

Charles had de auto iets meer in oostelijke richting gestuurd, totdat hij den oever van de Lea bereikte, een rivier, die in noordelijke richting stroomt.

Langzamerhand begonnen de huizen meer verspreid te worden en een half uur nadat hij Londen verlaten had, bevond Charles zich in het hartje van het graafschap Middlesex.

Het was nu ongeveer half twaalf in den middag.

De zon scheen helder aan den hemel en onder alle andere omstandigheden zou Charles Brand zeker onder dezen tocht genoten hebben.

Nu echter was zijn geest alleen vervuld van de gedachte om zijn hardnekkige vervolgers te ontkomen.

Om de vijf minuten wierp hij een blik achter zich.

En de laatste malen meende hij tot zijn schrik te bespeuren, dat de auto langzaam maar zeker op hem won.

De afstand, die aanvankelijk drie honderd meter bedroeg, kromp geleidelijk in tot tweehonderd, tot honderdvijftig en eindelijk tot honderd meter.

Plotseling hoorde Charles het geluid van brekend glas, dadelijk daarop gevolgd door een droog knappend getik achter zijn rug.

— Aha — de revolvers schijnen een woordje te gaan medespreken! bromde hij. Zij schijnen het achterraitje van een der paneelen al doorschoten te hebben. Charles Brand, als je iets aan je hachje gelegen is, dan zul je je snel uit de voeten moeten maken. Het is gelukkig nog maar tien minuten en dan heb ik mijn doel bereikt.

De auto snelde op dit oogenblik door het vlek Anfield en hier hield het schieten op, daar de agenten blijkbaar bevreesd waren een der bewoners van het dorpje te treffen.

Daarop snelde de auto den weg op naar Chipping Barnet, een dorpje, dat omstreeks zes kilometer verder noordwaarts is gelegen.

Zoodra zij den breeden weg bereikt hadden, begon het schieten opnieuw.

Drie kogels vlogen bijna gelijktijdig door

het achterpaneel van de auto en een daarvan drong ook door het voorpaneel van de auto en had zelfs nog kracht genoeg om de voorruit te verbrijzelen.

— Het gaat spannen! bromde Charles. Die satansche kerels gaan met hun kruit en lood om, alsof ik een konijn was! Ha — daar is het huis!

Inderdaad, op een paar honderd meter voor hem uit, ter rechterzijde van den weg, lag een eenzaam huis, in een soort van laagte, die gevormd werd door een inzinking in den bodem.

Een smal voetpad leidde van de deur van dit huis naar den breeden weg, waarvan het door een laag hek was afgescheiden.

Vóór dit hek bevond zich een dam, waarin zich een kleine duiker bevond, teneinde het water van de sloot door te laten, die langs den straatweg liep.

Charles waagde nog een blik achter zich te slaan.

De auto van de politiemannen bevond zich op nauwelijks vijftig meter afstand.

— Het werd hoog tijd! bromde de jonge man.

Hij bracht de auto ten koste van de banden en het kostbare mechaniek tot staan, door zoo hard hij kon te remmen.

Toen sprong hij van den wagen en snelde vlug als een haas naar het hek, wipte er over heen, vloog langs het smalle pad naar de voordeur en had deze reeds geopend, nog vóór de politie-auto stilstond, op slechts eenige passen van de auto van Charles.

— Nu, dat was op het kantje af! riep Charles uit, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte. Het goud heb ik er tot mijn groote spijt bij moeten laten inschieten! Misschien is het voor goed verloren — en dat zal Raffles me zeker niet kwalijk nemen, daar ik alles gedaan heb wat ik kon, om het te redden — en wie weet, krijgen we het toch nog wel in handen. En laat ons nu eens zien, wat onze brave politieagenten uitrichtten.

Hij bracht zijn oog voor het kleine luikje, nauwelijks een halve decimeter in het vierkant, dat in de buitendeur was aangebracht.

— Natuurlijk! riep hij glimlachend uit. Vóórdat zij zich met de gevangenen bemoeien, willen de heeren eerst het kostelijke goud in veiligheid brengen. Kijk eens, met hoeveel ijver zij de zakken in de politie-auto overladen. Nu gaat er een achter het stuurwiel van de politie-auto zitten — waar moet dat heen? Ah, ik begrijp het al — de goede vriend rijdt aanstonds naar Chipping Barnet en zal vandaar waarschijnlijk telefonisch onzen nooit volprezen Baxter en waarschijnlijk ook Sullivan waarschuwen. Ga je gang maar, mijn vrienden, kom maar gerust met een compagnie agenten hier! Kijk — nu zijn de zakken overgeladen en eindelijk zullen de agenten zich eens met mijn persoonlijke gaan bemoeien. Zij denken in hun waanwijs-

heid waarschijnlijk, dat ik toch onmogelijk ontsnappen kan — en toch vergissen zij zich misschien wel. Maar laat ik nu voor alles Raffles even gaan waarschuwen.

Hij liet het schuifje voor het kleine luikje weer vallen en trad een vertrek binnen, waarvan de deur op de gang uitzag.

Er bevond zich hier niets anders dan een tafel, een paar stoelen en een telefoontoestel.

Charles nam de telefoon van den haak.

Hij sprak eenige woorden in het toestel en luisterde toen aandachtig.

Zijn gelaat betrok.

— Hij schijnt niet meer in het huis te zijn, bromde hij in zich zelf. Er zal toch niets gebeurd zijn? Maar misschien is hij wel thuis. Wij zullen het eens probeeren!

Hij verzette een kleinen schakelaar en bracht opnieuw den hoorn aan het oor.

— Ben jij daar, Henderson? sprak hij toen in het toestel. Is Mylord reeds teruggekeerd? Neen, zeg je? Maar dan moet hem iets overkomen zijn! Waarschuw mij onmiddellijk als Mylord weer in de villa is teruggekeerd.

De jonge man hing mistroostig het toestel weer aan den haak en ging op een der stoelen zitten.

Hij wierp een blik door het venster voor het vertrek, dat op den grooten weg uitzag.

— Daar komen mijn vrienden aan! riep hij uit. Nu wordt het langzamerhand zaak, om voor onze veiligheid te zorgen!

Charles had niets te veel gezegd!

Eén der agenten had hem waarschijnlijk door het raam gezien, want het venster vloog in scherven en een revolverkogel vloog langs zijn oor en boorde zich in den tegenoverliggenden wand.

Charles trok zich snel terug, liep naar het raam en drukte op een kleinen knop, die zich naast het raamkozijn bevond.

In den vloer, vlak vóór het raam, opende zich nu een smalle richel en daaruit steeg met een helder metalen geluid een stalen luik, van ruim een decimeter dikte, dat langzaam voor het raam schoof, tot het in een tweede richel van de zoldering zich vastklemde.

— Zoo, riep de jonge man vroolijk uit, daar kunnen ze nog met geen mitrailleurkogels doorheen schieten. En nu nog de voordeur, dan ben ik tenminste eenige uren veilig. Wie weet, komt Raffles in dien tijd tot ons ontzet opdagen, tenminste als hij zich niet in gevangenschap bevindt, wat God verhoede!

Hij snelde naar de gang en bevestigde twee zeer zware ijzeren bouten niet zonder moeite voor de deur, die uit zeer dik eikenhout was vervaardigd.

Toen hij nogmaals voorzichtig het schuifje van het luik oplichtte, zag hij, dat de agenten op nauwelijks tien pas afstand van de deur waren.

Twee hunner echter hadden bij de auto postgevat.

Charles stak de hand in zijn zak en overtuigde zich, dat hij goed gewapend was.

Toen zette hij zich op een bank neer, die achter in de gang geplaatst was, na een schakelaar van het electrische licht te hebben omgedraaid, waardoor zich een helder licht in de gang verspreidde.

Geruimen tijd bleef het geheel stil.

— Wat zouden zij in 's hemelsnaam uitvoeren? vroeg Charles zich verwonderd af.

Reeds het volgende oogenblik kwam het antwoord.

Eén der agenten had waarschijnlijk een mes door de opening van het luikje geschoven en daarmee de kleine schuif opgetild.

De loop van een revolver verscheen en een schot knalde.

Charles vloog op, en draaide onmiddellijk den schakelaar van het electrische licht weer om.

— Het is merkwaardig te zien, welk een misbruik die menschen van hun wapens maken! riep hij vol verontwaardiging uit. Wij zullen eens zien, hoe de zaak zich aan mij voordoet, wanneer ik er een weinig van boven op neerzie.

Met deze woorden liep Charles op den tast naar een trap, die naar de eerste en eenige verdieping van het huis voerde.

Hij liep ongeveer twintig treden op en bevond zich toen op een vrij ruim portaal, dat aan de voorzijde van het huis zijn licht ontving door een niet al te groot raam, hetwelk op dit oogenblik open stond.

Charles liep er voorzichtig op toe, haalde bij het raam gekomen een kleinen hefboom over en kon nu in een schuin gestelden kleinen spiegel nauwkeurig zien wat er vlak vóór het huis voorviel, zonder zich aan de kogels der agenten bloot te stellen, daar hij zich achter den smallen dam naast het venster verschuilen kon.

— Ha, ik zie, dat zij krijgsraad houden! bromde de jonge man in zich zelf. Zij vinden het zeker zeer buitengewoon, dat iemand zich in dit eenzame huis in veiligheid brengt. Blijkbaar vertrouwen zij de zaak maar half. Zij sluipen om het huis als een kat om de heete brij.

Inderdaad, de agenten, die het huis belegerden, schenen niet al te goed te weten wat zij zouden doen.

Het was duidelijk, dat hier de leiding van een schrander en doortastend man ontbrak.

De agenten staken de hoofden bijeen en schenen het blijkbaar niet geheel met elkaar eens te zijn.

Zij spraken op driftigen, gedempten toon, zoodat Charles onmogelijk kon verstaan, wat zij bespraken.

Hij zou het evenwel spoedig genoeg gewaar worden.

Twee agenten verdwenen, blijkbaar naar de achterzijde van het huis.

Even later keerden zij terug met een ladder.

Charles bromde:

— Die hebben de kerels zeker bij onzen overbuurman, den boer te leen gevraagd! Ik ben benieuwd, wat zij voornemens zijn!

Ook dat zou hij spoedig genoeg merken.

De agenten hadden zeker het openstaande venster opgemerkt.

Zij zetten de ladder tegen den muur en één hunner klom voorzichtig en zonder leven te maken naar boven.

Een vroolijk lachje verscheen om de lippen van den jongen man.

Hij greep naast zich in den hoek en hield nu een stok met een ijzeren haak in de hand.

Hij zette dezen stok zachtjes en ongemerkt tegen het boveneinde van de ladder, en toen het hoofd van den klimmenden agent juist boven het raamkozijn verscheen, duwde hij met alle macht tegen de bovenste sport, zoodat de ladder omviel en de rampzalige politie-agent rugelings juist in de sloot terecht kwam!

Proestend en blazend, van onder tot boven met modder bedekt, krabbelde de ordebewaker weer op den kant, terwijl de meesten zijner collega's zonder medelijden in lachen uitbarstten.

Charles wachtte echter een tweede poging van de agenten niet af, maar schoof nu, zooals hij het gelijkvloers had gedaan, door op een electrischen knop te drukken, een stalen luik vóór het smalle raam.

Het laatste wat hij hier van de agenten buitenshuis hoorden, was een gebrul van woede en teleurstelling.

Een spottend lachje verscheen om de lippen van den jongen man.

— Schreeuw maar! bromde hij in zich zelf. Het zal jullie aanstonds nog wel erger vergaan!

Hij daalde kalm de trap weer af, tot hij de gang bereikt had en trad nu op den wand toe.

Eenigen tijd zocht hij rond, toe hij een klein uitsteeksel in den muur gevonden had, waarop hij met kracht drukte.

De wand week terug en nu trad Charles in een zeer klein vertrekje, waar niets anders te zien was dan eenige zonderling gevormde hefboomen, aangebracht boven een kleine wijzerplaat, die echter slechts één wijzer vertoonde.

Charles liet de deur van het kleine hokje open staan en schoof een der hefboomen langzaam naar beneden.

Dadelijk begon de wijzer van zijn onbeweeglijken stand af te wijken en een cirkelboog te beschrijven.

Charles wierp een blik door de gang op de tegenovergestelde deur.

Hij knikte goedkeurend.

De deur aan de tegenovergestelde zijde, en die behoorde bij een vertrek, dat in het midden van het huis was gelegen en volstrekt geen vensters bezat, begon zich langzaam te bewegen.

Het geheele vertrek draaide zich onhoorbaar om een onzichtbare as, totdat de deur juist een kwartslag had gemaakt en zich dus bevond tegenover een tweede gang, die rechthoekig op de eerste stond, en juist dezelfde afmetingen had als deze.

Ook de deur mankeerde niet!

Alleen kwam deze niet uit op een pad, dat naar den weg voerde.

Inderdaad kwam deze deur nergens op uit — want zij was in het huis ingemetseld en bezat zelfs geen hengsels, waarom zij zou kunnen draaien.

De kleur, de afmetingen, kortom het geheele uiterlijk geleek volkomen op dat van de huisdeur.

Charles had een blik op de wijzerplaat geworpen.

De wijzer stond nu weer stil.

De jonge man liet een goedkeurend gebrom hooren.

— Het mechaniek werkt voortreffelijk! zeide hij. En laat ik nu eens zien of onze noodgang nog in orde is!

Hij duwde het geheime vak van den wand weer dicht, en op datzelfde oogenblik opende zich in den tegenoverliggenden muur een zeer kleine deur, bij wijze van de schuif van een leeuwenkooi.

Charles kroop door de nauwe opening en bevond zich nu in een tweede ruimte, waar een klein electrisch licht door het opschuiven van het luik was gaan branden.

In den vloer van dit kleine hokje bevond zich een luik.

Charles lichtte het aan den ring op en legde het naast zich neer.

Het boveneinde van een smalle stalen trap was zichtbaar.

Charles wierp een blik in de duistere ruimte.

— Alles is uitstekend in orde! bromde hij. Laten de heeren agenten maar opkomen!

HOOFDSTUK V.

HET MECHANIEK.

Hij legde het luik weer op zijn plaats, kroop door het gat en trok de schuif weer naar beneden, waardoor het mechaniek van den geheimen wand weer in werking werd gesteld, die thans op zijn beurt weer terugweek.

Charles haalde den anderen hefboom over en langzaam, zonder eenig gerucht te maken, draaide het middelste vertrek om zijn onzichtbare spil weer in zijn oorspronkelijken toestand terug.

Charles trad naar buiten en bracht het vak van den wand weer op zijn plaats.

Hij wreef zich verheugd in de handen en mompelde:

— Toch is alles nog niet verloren, maar hoeveel geruster zou ik mij gevoelen, als ik Lord Lister op het oogenblik naast me wist.

Op dit oogenblik werd er luid op de voordeur gebonsd.

Charles luisterde aandachtig.

— Drommels, het begint meenens te worden. Ik geloof waarachtig, dat zij de deur rameien. Wij zullen nog eens polshoogte gaan nemen.

Hij snelde de trap weer op, en liet het luik vóór het gangraam weer gedeeltelijk zakken, zoodat hij in de periscoop kon waarnemen, wat er vóór het huis voorviel.

— Het is zooals ik dacht! riep hij uit. De schelmen verbeelden zich, dat zij een middel-eeuwsch roofof voor zich hebben en zijn druk bezig, de deur met den gaffelboom van een boerenkar te beuken. Ik ben benieuwd hoe lang het eikenhout het zal uithouden.

Intusschen klonken de dreunende slagen luid door het verlaten, eenzame huis.

Op den weg bleven een paar boeren staan kijken, die blijkbaar niets om handen hadden, maar die door de beide agenten tamelijk hardhandig verwijderd werden.

Vier agenten hadden den zwaren gaffelboom vastgegrepen en bonsden het met ijzer beslagen einde herhaalde malen tegen de zware deur, die echter geen millimeter scheente wijken.

Bijna een kwartier duurden de ingespannen pogingen van de agenten voort.

Toen zag Charles tot zijn groote voldoening, dat zij woedend den boom neerwierpen, hun helm afzetten en zich het voorhoofd betten.

Aandachtig bleef de jonge man toekijken.

Nu zag hij, hoe de vier agenten den boom weer opnamen en achter den hoek van het huis uit het gezicht verdwenen.

Hij bracht het stalen luik weer op zijn plaats en bleef in gedachten verzonken staan.

— Wat zouden zij nu voornemens zijn? bromde hij. Het stalen luik aan de voorzijde is niet te forceeren, evenmin als dit. De andere ramen zijn alle met zeer zware balken versperd en het zou zelfs heel lang duren eer men dit ijzerharde hout door vuur zou kunnen aantasten en doen verteren.

Een kwartier lang gebeurde er volstrekt niets. Het bleef doodstil in en om het huis.

Een vage ongerustheid begon zich van Charles meester te maken.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij van plan zijn! mompelde hij. Een achterdeur heeft het huis niet, daardoor kunnen zij niet binnendringen. Zolderluiken zijn er evenmin. De schoorsteen is te nauw. Al die dingen heeft Raffles zeer goed voorzien.

Charles zou echter spoedig uit zijn onzekerheid verlost worden, want plotseling hoorde hij een dreunenden slag vlak boven zijn hoofd en viel een handvol fijn gruis van het gestuorde plafond op zijn hoofd.

Charles richtte het hoofd op.

Een verschrikte uitdrukking verscheen op zijn gelaat.

— Wij hebben aan alles gedacht, maar daaraan niet! riep hij uit. De schelmen zijn met behulp van twee aaneengebonden ladders op het dak geklommen en nu zijn zij bezig met den gaffelboom het dak stuk te rameien. Beste Charles — ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt, dat je je in je bomvrije kazematten terugtrekt.

Hij bleef echter nog even staan, om te zien of het dak lang weerstand zou bieden.

Spoedig evenwel zag hij in, dat de betrekkelijk dunne balken niet bestand waren tegen de hevige slagen, die vier krachtige mannen er uit alle macht aan toe brachten.

De kalk begon hoe langer hoe meer en in grooter hoeveelheid te vallen en plotseling kwam, met krakend geweld, het met ijzer beslagen einde van den gaffelboom door de zoldering heen.

— Dit is het aangewezen tijdstip om beenen te maken! riep Charles uit. De voorzichtigheid is ook een vorm van moed, heb ik Raffles wel eens hooren zeggen!

Na deze wijsgeerige opmerking te hebben gemaakt, wachtte Charles het verder verloop der zaken niet af, maar snelde de trap weer af, drukte weer op het uitsteeksel in den wand en trad het kleine hokje weer binnen.

Hij duwde het geheime vak weer op zijn plaats

en bracht nu zijn oog voor een uiterst kleine opening, nauwelijks groot genoeg om aan een erwt doorgang te verleen, maar waardoor hij niettemin een gedeelte van de gang, en vooral de deuren aan den overkant, duidelijk overzien kon.

Een tijd lang hoorde hij niets anders dan het dreunend geweld van den zwaren boom, en het neervallen van de splinters hout en kalk op den houten vloer van de gang.

Toen werd het een tijdlang stil.

Maar daarop hoorde Charles viermaal achtereen een doffen bons, als van een man, die zich van eenige hoogte op een houten vloer laat vallen.

— Ziezoo — de vijand is in de vesting! zeide Charles. Nu is het zaak, er voor te zorgen, dat hij er niet meer uit kan komen.

Hij wachtte geduldig de dingen, die komen zouden, af.

Deze lieten niet lang op zich wachten.

Boven zijn hoofd hoorde hij het openen en dichtslaan van een paar deuren, en vervolgens het neervallen van het stalen luik voor het gangraam.

Blijkbaar hadden de agenten het mechaniek ontdekt.

Zij zouden nu beter kunnen zien.

Blijkbaar gingen zij het eene vertrek in en het andere weer uit en verschoven de weinige meubelen, en kwamen eindelijk weer op de gangen en begonnen de trap af te dalen.

Charles hield zijn adem in.

Het oogenblik om te handelen brak aan.

Hij bracht zijn oog weer voor het kleine kijkgat en zag nu, midden in de gang, het groepje agenten druk fluisterend en blijkbaar in beraad wat zij doen zouden, met de revolver in de vuist, bij elkaar staan.

Eén hunner had blijkbaar een of anderen raad, die door de anderen niet werd aanvaard, want zij schudden afkeurend het hoofd.

Daar Charles het electrische licht in de gang weer had opgestoken, kon hij dit alles duidelijk waarnemen.

De agenten bevonden zich op nauwelijks vijf pas afstand van hem verwijderd, maar hij behoefde volstrekt geen vrees te koesteren, dat zij deze schuilplaats zouden ontdekken.

Maar nu schenen de agenten toch tot een besluit te zijn gekomen.

Zij traden het eerst de kamer binnen, waar zich het stalen luik voor het raam bevond, en begonnen haar nauwkeurig te onderzoeken.

Zij namen blijkbaar ook het kleed op, dat op den houten vloer lag, zeker in de hoop, dat zij daaronder een verborgen luik zouden ontdekken.

Het duurde echter geen vijf minuten of zij verschenen weer in de gang.

Zij bleven nu vóór de deur van het middelste

vertrek stilstaan en weer begon het drukke fluister.

Toen trad een der agenten, op de teenen loopend en de revolver in de opgeheven rechter vuist voor zich uit houdend, op de deur toe.

Hij draaide den knop met de linkerhand om en wierp toen de deur plotseling zoo ver hij kon open.

Tegelijkertijd sprongen alle agenten naar voren.

Met opgeheven revolver drongen zij allen het kleine vertrek binnen.

Charles had hen geen oogenblik uit het oog verloren.

Hij had opgemerkt, dat de agenten de gang, alvorens binnen te treden, nauwkeurig hadden opgenomen, waarschijnlijk om zich er van te vergewissen, dat hun hier geen hinderlaag kon worden gelegd.

Zij hadden herhaaldelijk op den steenen vloer gestampt, misschien om zich te overtuigen van de aanwezigheid van een of ander luik.

Charles wist evenwel maar al te goed, dat zij daar niets van zouden merken, want juist onder de gang strekte zich een zeer zware, dikke muur van het fundament uit.

Zoodra Charles alle mannen de kamer had zien binnen gaan, trok hij aan een kleinen hefboom, waarop zijn hand gedurende al dien tijd gerust had.

Vlug draaide de tegenoverliggende deur op haar hengels en viel toen met een doffen slag in het slot.

Ofschoon er zich twee deuren tusschen hem en de agenten bevonden, hoorde Charles duidelijk de kreten van woede.

Hij verloor echter geen oogenblik, maar greep den tweeden hefboom, haalde dien over — en langzaam begon de middelste kamer om de onzichtbare spil te draaien.

Als zij daar binnen er iets van merken, dan zijn zij knapper, dan waarvoor ik hen aanzie! grinnikte Charles.

Dit was ook inderdaad ondenkbaar!

De agenten hadden namelijk volstrekt geen steunpunt voor hun blik, daar met hen de geheele vloer, de zoldering, de vier wanden en de weinige meubelen in het vertrek mededraaiden.

Slechts indien de deur was overgebleven en zij de gang hadden kunnen zien, zouden de langzaam draaiende bewegingen van de kamer hen zijn opgevallen.

Thans maakten zij het reisje van een kwart cirkel, zonder er ook maar iets van te bespeuren.

Charles hield nauwkeurig den wijzer in het oog.

Zoodra deze negentig graden had doorlopen, liet hij den hefboom los en greep opnieuw den eersten stang, dien hij met een korte ruk overhaalde.

Hierdoor had hij blijkbaar de deur weer ge-

opend, want plotseling hoorde hij duidelijk de vier schreeuwende stemmen van de politie-mannen.

— Schreeuw maar, jongens — schreeuw maar! zeide Charles lachend in zich zelf. Julie bent nog niet aan het einde van je lijden.

De agenten schenen nu het vertrek luid schreeuwende te verlaten — klaarblijkelijk waanden zij zich in de gang, welke zij het eerst betreden hadden.

Charles stak de hand uit naar den knop van een dun koord, dat boven zijn hoofd hing en trok er met kracht aan.

Vlak achter de looze voordeur weerklonken dadelijk achter elkaar twee revolverschoten.

— Alles werkt prachtig! riep Charles verheugd uit. Nu zullen zij als hazen op het geluid van de schoten afstormen.

De jonge man bleek zich niet bedrogen te hebben.

Hij kon in zijn schuilplaats duidelijk het geluid van de met spijkers beslagen schoenen der agenten op den steenen gangvloer hooren.

Plotseling klonk boven dit geluid uit een viervoudig herhaalde kreet.

Het was een kreet van woede, doormengeld met teleurstelling en schrik.

Snel als de bliksem opende Charles het geheime vak, nam zijn revolver ter hand, snelde de gang in en keek voorzichtig om den hoek van de dwarsgang.

Hij was juist bijtijds gekomen om te zien, hoe aan het einde van deze gang, vlak voor de looze huisdeur het laatste gedeelte van den vloer, over de geheele breedte van de gang, dat blijkbaar als een wipplank was ingericht, weer op zijn plaats schoof.

Niet één van de vier agenten was er meer te zien!

Daarentegen klonken op de looze voordeur de slagen van twee sterke vuisten en het geroep van een der bewakingsagenten, die blijkbaar volstrekt niets begrepen van den aard der schoten, die zij zooeven vernomen hadden.

— Zoo, Charles nu zullen wij eens naar onze gevangen vogeltjes gaan zien en ons gaan overtuigen, dat zij hun nek niet gebroken hebben!

Hij keerde weer op zijn weg terug, trad het kleine hokje binnen, schoof het vak dicht, kroop door het gat, waarvan de schuif vanzelf was opge-rezen, lichtte het luik uit den vloer en begon snel de steile ladder af te dalen.

Hij moest zestig treden afgaan, vóór hij zich op den bodem van een vochtigen, tamelijk kleinen kelder bevond. Aan het einde daarvan be-bond zich even boven den vloer een ronde opening, die blijkbaar in den zwaren muur onder de gang van het huis was uitgespaard.

Charles kroop door deze opening en bevond zich nu in een tweede ruimte, die zich in niets van de eerste onderscheidde, behalve dat zich aan

het eene einde van smalle gleuf bevond.

Charles bracht het oog voor de reet, die ongeveer een centimeter breed en een decimeter hoog was.

— Hola, ik vergat licht te maken! bromde hij.

Hij ontstak zijn elektrische zaklantaarn en drukte toen op een elektrischen knop.

Opnieuw bracht hij het oog vóór de spleet in den muur.

Hij keek nu in een ruimte van ongeveer tien meter hoogte en evenveel in het vierkant, waarvan de muren, zoowel als de vloer, met zware steenen platen bekleed waren.

Ter rechterzijde bevond zich een eenigszins zonderling gevormd toestel, dat er wel eenigszins uitzag als het ondereinde van een rutschbaan, maar zonder rails en bestaande uit dicht aaneengevoegde planken, ter breedte van bijna twee meter en aan de kanten voorzien van hooge opstaande randen, zoodat hierdoor een soort goot gevormd werd.

Het bovineinde van deze goot rustte op stevige houten stukken van ongeveer vijf meter lengte.

Hieruit volgt, dat het bovenste gedeelte van dit zonderlinge toestel zich eveneens op vijf meter afstand van de zoldering bevond.

Vlak boven dit uiteinde was een zeer lang luik te zien, van ongeveer dezelfde breedte als deze planken goot, die ruimschoots met talk of zeep besmeerd scheen te zijn.

De werking van dit mechaniek was duidelijk.

Zoodra iemand onverhoeds den voet op het eene uiteinde van het luik zette, kantelde dit door zijn gewicht om en kwam met zijn uiteinde te rusten juist op het bovenste gedeelte van de houten rutschbaan.

Degeen, die zich daarop bevond gleed pijlsnel omlaag, zonder zich evenwel te bezeeren, en kwam eenige meters lager terecht op een dikke matras, waardoor zijn val geheel en al gebroken werd.

Zoodra hij echter van het schuine luik in de goot tuimelde, klapte dit eerste door een contragewicht weer op zijn plaats terug — totdat een tweede slachtoffer in de val liep.

Op het oogenblik, dat Charles een blik in de kelderruimte wierp, waren juist twee der agenten bezig eenige zeer gewaagde acrobatische toeren te verrichten, die onder alle omstandigheden, bijvoorbeeld in een paardenspel, ongetwijfeld sterk op de lachspieren van het publiek zouden hebben gewerkt.

Zij waren er namelijk met heel veel moeite in geslaagd, tegen den steilen en glibberigen wand van de houten goot op te krabbelen en daar, op vijf meter hoogte, trachtte een der mannen, zonder ergens steun aan te hebben, op de schouders van zijn metgezel te klauteren, blijkbaar in de hoop, op deze wijze den rand van het luik te kunnen bereiken.

De agenten hadden deze toeren verricht bij het licht van de eenige lantaarn, die den val blijkbaar overleefd had.

Toen echter de kelder straalde in het helderste licht, schrokken de beide gelegenheidsacrobaten hier zoo zeer van, dat zij hals over kop in pijlsnelle vaart langs de glibberige goot omlaag schoten.

Charles had de grootste moeite om zijn lachen te weerhouden, toen hij het ongelukkige gezicht ontwaarde, hetwelk de beide kunstenaars trokken, toen zij beiden op de dikke matras beland waren, en daar de zachtste deelen van hun lichaam wreven.

— Goedenmiddag heeren! riep Charles vrolijk. Het verheugt mij, dat gij allen in goeden welstand zijt aangekomen.

Als door een slang gebeten sprongen alle vier agenten overeind en zochten naar den bezitter van deze spottende stem.

Zij konden echter volstrekt niets ontwaren, daar de kelder, waarin zij zich bevonden, helder verlicht was, maar het kleine onderaardsche vertrek, waar Charles zich bevond, zoo goed als in duisternis gehuld was.

Toch schreeuwde een der mannen op goed geluk af woedend terug:

— Zijt gij van plan ons hier lang vast te houden?

— Zoo lang als het met mijn plannen strookt!

— En wat zijn die plannen?

— Vooreerst om hier veilig weg te komen!

— Met het goud zeker! riep een der andere agenten spottend terug.

— Met het goud! klonk het bedaard.

— Maar gij zult ons hier toch niet laten omkomen? schreeuwde een derde agent.

— Ik denk er niet aan! Misschien dat gij hier eenige onaangename uren zult moeten doorbrengen, maar dat zult gij dan slechts aan u zelf te wijten hebben. Ik ben er namelijk zeker van, dat een uwer wel eenige aardige voordrachten weet, die daarmede zijn makkers kan onderhouden, tot nuttig vermaak en aangename verpoosing. Ik betwijfel verder niet, of een van de heeren zal wel over een aangename stem beschikken, zoodat hij eenige vroolijke liederen kan kweelen,

afgewisseld door meer ernstige. Ik kan u bijvoorbeeld sterk „Miserère” uit de Troubadour aanbevelen, daarnevens zou ook misschien het lied van den „Cipier” uit Fidelio geen kwaad figuur maken — ik laat dit trouwens geheel aan u zelf over. Wat het voedsel betreft — gij kunt in gindschen hoek een blikken trommel vinden, gevuld met geconserveerde levensmiddelen. Een halve compagnie zou daaraan minstens twee dagen genoeg hebben. In ieder geval zoudt gij het dus een week kunnen uithouden. Ik zou u echter afraden, u over te geven aan sportieve uitspattingen als die, waarop ik u zooeven betrapte! Zij dienen namelijk tot niets en gij zoudt mij in groot ongerief brengen als gij er uw nek mee brak!

Met deze woorden draaide Charles kalm het electrische licht weer uit en ging weer terug, zoodat hij gekomen was.

Hij liep zoo snel hij kon naar de bovengang, vreezende, dat misschien een der agenten mede door het gat naar binnen was gedrongen.

Zijn ongerustheid bleek echter overbodig.

De beide agenten hadden zich zeker weer gerustgesteld en stonden nog altijd bij de auto.

Charles opende een kleine gangkast en haalde er een trapleer uit, die hij onder het gat van het dak zette.

Hij stak voorzichtig het hoofd door de opening en wierp een blik om zich heen.

Op den weg vóór het huis stond de nog steeds met goud beladen auto. Vlak daarbij stonden twee agenten, die in druk gesprek met elkaar verdiept waren.

Toen liet Charles zijn blik naar de zijde van Chipping Barnet dwalen.

Het scheen hem toe, alsof heel in de verte op een paar kilometers afstand een auto naderde, waarin zich een half dozijn mannen bevond.

Toen wendde hij den blik om.

Bijna was hem een kreet ontsnapt.

Vlak bij, op nauwelijks honderd meter afstand, naderde in snelle vaart een huur-auto.

Er bevond zich slechts één man in den wagen, die achter het stuurwiel zat.

En die man was James Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard!

HOOFDSTUK VI.

ER KOMT HULP.

Charles eenigszins beschut door een schoorsteen, die zijn hoofd tegen revolverkogels beschermde, hield den blik niet van de huurauto af.

Hij zag, hoe de beide agenten bij de goudauto plotseling in positie gingen staan en eerbiedig salueerden.

Toen hield de auto stil.

Sullivan sprong van den wagen en trad op de beide agenten toe.

Hij wees eenige malen op het eenzame huis en scheen iets te vragen.

Toen zag Charles tot zijn weergalooze verbazing, hoe Sullivan vastberaden het hekje open-

de, even voor de voordeur bleef stilstaan, en deze blijkbaar met een sleutel opende en ook de bouten wist terug te schuiven, welk geheim toch slechts hem zelf en z'n vriend Raffles bekend was.

— Dat is kras! mompelde de jonge man in zich zelf, terwijl hij zijn hoofd terugtrok. Wat duivel, hoe komt die sinjeur aan die wetenschap? Ik geloof warempel dat de revolver hier nog een woordje zal moeten medespreken.

Hij liep snel de ladder weer af, maar deed dit een weinig te snel, zoodat het voorwerp eensklaps met een luide slag op den vloer viel.

Charles weerhield met moeite een vloek.

— Ezel, die ik ben! bromde hij.

Tegelijkertijd trok hij zijn revolver.

Maar plotseling weerklonk midden in de gang een zonderling zacht gefluit.

Charles hoorde verwonderd toe.

Zijn trekken verhelderden zich.

Op zijn beurt floot hij op bijzondere wijze.

Uit de gang beneden kwam antwoord.

Charles slaakte een juichkreet.

— Hij is het! riep hij vrolijk uit. Welk een meesterlijke vermommening!

Hij liep naar de trap toe.

Tegelijkertijd naderden er snelle schreden en even daarna verscheen het hoofd van den gewaanden Sullivan boven den vloer van het portaal.

— Goeden morgen! riep een bekende stem lakoniek.

En met een enkelen sprong stond John Raffles voor Charles die hem met tranen in de oogen omarmde.

— Wat een geluk dat je hier bent! riep de jonge man uit.

— Dat kun je niet anders zeggen, dan bij wijze van spreken, zeide Raffles glimlachend. Ik kan mij namelijk niet voorstellen, dat het geluk zoo groot is. Ik meen namelijk, dat wij hier in het hol van den leeuw zijn! Heb je die auto zien aankomen van den kant van Chipping Barnet?

— Ja zeker — ik keek juist uit het gat in het dak!

— Een gat in het dak, zeg je! herhaalde Raffles verwonderd. Hoe komt dat daar?

— Dat hebben vier agenten erin gebeukt met behulp van een gaffelboom.

— Ei? vroeg Raffles. Die zijn dus hier in huis?

— Ja!

— En waar, als ik vragen mag?

— In den grooten kelder!

— Bravo! Je hebt de muizenval dus laten werken?

— Het was mijn laatste redmiddel! Ik moest wel!

— Je hebt er heel verstandig aan gedaan! Heb je je overtuigd, dat zij in goede orde beneden zijn aangeland?

— Als op een donzen bedje! Zij bevinden zich in zulk een voortreffelijken toestand, dat zij mij zelfs al hebben uitgescholden!

— Dan is alles in volmaakte orde! hernam Raffles.

— Maar zeg mij eens, hernam Charles, waarom heb je niet geantwoord, toen ik je opbelde?

— De reden is heel eenvoudig, beste jongen! antwoordde Raffles kalm. Ik kon namelijk niet!

— Waarom niet?

— Omdat mijn polsen in twee boeien zaten en ik zelf geplaatst was tusschen twee agenten van politie, op de achterbank van een politie-auto.

— Groote hemel! Hoe ben je dan ontsnapt?

— Dat was niet zoo moeilijk! Politie-boeien zijn werkelijk niet veel waard en met het kleine vijltje van mijn dasspeld had ik ze spoedig genoeg zoover doorgevijld, dat ik ze met een flinken ruk kon stuktrekken. De rest was kinderspel. Ik bracht de hoofden van de agenten naast mij eenigszins onzacht met elkaar in aanraking, sprong uit de auto, onteigende de huur-auto, die je zoeven wel zult hebben gezien, reed hier heen, omdat ik natuurlijk begreep, dat je mijn orders tot iederen prijs ten uitvoer zou hebben gebracht!

Charles had Raffles onder deze mededeeling met schitterende oogen aangekeken.

De Groote Onbekende had hem dit alles zoo kalm medegedeeld, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Maar de jonge man begreep zeer goed, welk een geestkracht, moed en vlugheid er noodig waren geweest om te ontsnappen uit een politie-auto, terwijl de handen van den gevangene geboeid waren.

Hij drukte zijn vriend krachtig de hand en zeide:

— Ik had ook wel een voorgevoel, dat ik je hier zou zien, al had ik onmogelijk kunnen zeggen, waarom!

De jonge man wierp nu een verbaasden blik op den kleinen stapel zakken, die in een hoek bij de deur lagen en vroeg toen:

— Zijn dat niet de zakken met goud, die in de auto gelegen hebben?

— Zeker! antwoordde Raffles.

— Hoe komen die dan nu hier?

— Wel, dat is heel eenvoudig — ik heb aan de agenten in de auto last gegeven, om ze naar binnen te dragen!

Charles keek zijn vriend eenige oogenblikken sprakeloos aan en barstte toen in een daverend gelach uit.

— Dat is dus de tweede maal, dat de politie behulpzaam is geweest bij het in veiligheid brengen van den buit.

— Nu, wat dat laatste betreft — in veilig-

heid zijn wij nog lang niet! hernam Raffles op ernstigen toon. Je vergeet zeker de auto die je van Chipping Barnet hebt zien aankomen.

En die auto....

Brengt minstens zes of acht agenten van politie hierheen en ik ben er volstrekt niet zeker van, dat het daarbij zal blijven.

Charles krabde zich achter de ooren.

— Dat wordt een lastige geschiedenis! zeide hij.

— Het zou mij tenminste veel waard zijn, als wij Henderson hier hadden! hernam Raffles. Zijn buitengewone kracht en zijn moed zouden ons van veel nut zijn.

— Kunnen wij hem niet waarschuwen? vroeg Charles.

— Nog niet, vrees ik. Maar wij zouden het in ieder geval kunnen probeeren. Werkte de telefoon zooeven nog?

— Ja zeker! Henderson heeft mij geantwoord.

— Welnu, dan zullen wij hem dadelijk waarschuwen.

Raffles wilde op de eerste kamer toetreden, toen het geraas van een naderende auto hem plotseling deed ophouden.

Hij trad snel op de deur toe, hief het smalle plankje voor het luikje een weinig op en wierp een blik op den weg.

Een zonderlinge uitdrukking vertoonde zich op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Wat is er gaande? vroeg Charles nieuwsgierig.

— O, niet veel bijzonders! Daar komt alleen maar de echte Sullivan aan!

— Dan kan het goed worden! riep Charles verschrikt uit.

— Onze lieve vijandin Ann Brunt is bij hem en bovendien nog zes agenten, die hij waarschijnlijk onderweg heeft opgepikt, nadat hij de beide heeren, die ik buiten gevecht heb gesteld, had uitgeladen!

— Dat wordt een heel leger!

— Het scheelt tenminste niet veel! hernam Raffles kalm. Maar wij hebben wat op hen voor. Wij kennen al de geheimen van dit huis, dat buitengewoon stevig gebouwd is, terwijl de politie, die toch al bevreesd moet zijn geworden door de onbegrijpelijke verdwijning van vier harer leden, als het ware voor een onneembare vesting staat. Maar laat ik nu eerst Henderson gaan waarschuwen.

Hij wilde de deur verlaten, toen hij plotseling bleef staan en een kreet van woede slaakte.

— Wat gebeurt er? vroeg Charles verschrikt.

— Er gebeurt, dat die schavuit van een Sullivan een van zijn mannen in de telefoonpalen heeft doen klimmen! Hij wil zeker beletten, dat wij telefoneeren.

Raffles was met een paar sprongen het vertrek binnen.

Hij nam bliksemsnel het telefoontoestel van

den haak en sprak met duidelijke stem:

— Ben je daar, Henderson? — zooveel te beter, mijn jongen! Luister goed naar wat ik te zeggen heb! Maak onmiddellijk ons vliegtuig „Typhoon” in orde en kom hedenavond om....

Raffles kon den zin niet afmaken

Een ratelend, zonderling rammelend geluid deed zich in de spreekbuis hooren.

Met een kreet van woede wierp hij het toestel neer.

— Een paar seconden te laat! bromde hij.

— Henderson weet dus niet waar wij zijn? vroeg Charles.

— Neen, dat ik heb hem niet kunnen zeggen. De politie heeft den draad doorgeknipt. Maar wacht maar, zoodra het donker is zullen wij elkander nog wel nader spreken.

Hij liep langzaam weer naar de gang en wierp een blik door het kleine kijkgat in de voordeur.

Hij kwam juist bijtijds om te zien, hoe de agent, die zijn werk verricht had, zich weer uit den telefoonpaal naar beneden liet glijden.

— Wat doen zij nu? vroeg Charles, die zijn ongeduld niet kon bedwingen.

— Zij schijnen een kleinen kriegsraad te houden. Ik geloof dat Sullivan alle moeite ter wereld heeft gehad, om zijn identiteit aan de twee bewakings-agenten te toonen! Zij zien er uit, alsof zij een geest hadden gezien. Ann Brunt loopt intusschen langzaam heen en weer, en schijnt een plan uit te broeden. Aha, daar komen de revolvers al te voorschijn! Zij zijn nu met tien man, want men kan Ann Brunt ook gerust tot het mannelijk geslacht rekenen bij zulke gelegenheden. O, ik zie al wat het is — zij zullen het eens met een omtrekkende beweging probeeren. Wat dunk je, Charles, zullen wij ons als konijnen laten neerschieten?

— Neen! antwoordde de jonge man met opeengeklemden tanden. Als zij onze huid willen hebben, dan zullen wij haar in ieder geval duur verkoopen.

— Laat ons dan maar onze posten achter den vestingwal betrekken! riep Raffles uit.

De beide mannen snelden naar de voorste kamer, opende daar een geheim vak in den wand en namen er vier geweren uit, benevens twee kistjes patronen, die zij dadelijk naar boven droegen.

Beiden knielden neer achter het kozijn van het gangraam, nadat zij het stalen luik nog iets verder hadden getrokken, zoodat er tusschen de buitenzijde en het raamkozijn een smalle spleet ontstond, van ongeveer een decimeter breedte, die hun als schietgat kon dienen.

Buiten scheen men deze beweging echter onmiddellijk te hebben opgemerkt, want nauwelijks was deze opening ontstaan, of een revolverkogel sloeg met een dof klappend geluid tegen het stalen luik plat.

— Zij schieten goed! merkte Raffles kalm op. Een paar centimeter lager en jij was geraakt! Wij zullen eens zien of die goede schutter zijn wapen voor den tweeden keer zal afvuren.

De Groote Onbekende liet den loop van zijn geweer, nadat hij het geladen had, op den rand van het kozijn rusten, mikte zorgvuldig en trok af.

Met een doffen kreet viel de agent, die zoo-even geschoten had, met zijn gelaat voorover in het gras.

— Heb je hem gedood? vroeg Charles op heeschen toon.

— Dat zou mij spijten — want dat was volstrekt mijn bedoeling niet! antwoordde Raffles koel. Ik heb op zijn schouder gemikt, en daar is hij ook geloof ik getroffen! Zie maar — een paar van zijn makkers slepen hem haastig terzijde van het huis en uit zijn rechter schouder vloeit een dun straaltje bloed.

Op hetzelfde oogenblik klonken drie of vier schoten tegelijk.

Alle kogels sloegen tegen het stalen luik te pletter, behalve de laatste, die juist door de smalle spleet vloog en Charles zeer licht aan den linkerarm wondde.

De jonge man uitte een vloek.

— Zij zullen ons nog als een vos in zijn hol afmaken! schreeuwde hij.

— Kalmte, mijn beste Charles! merkte Raffles bedaard op. Het gevaar is niet zoo groot als het wel lijkt. De kogel was zeker verdwaald! Ik verbied je ook, een dier agenten te doden!

— Maar zij trachten het ons toch te doen! riep Charles verontwaardigd uit.

— Dat mag zoo zijn — maar wij zijn op het oogenblik in de meerderheid en daar mogen wij geen mi bruik van maken! hernam Raffles steeds even bedaard.

Charles wierp zijn vriend een half verwijten- en half bewonderenden blik toe.

De Groote Onbekende sprak nog van een meerderheid, en dat alleen omdat hij over geweren beschikte, en zich achtereen schietgat bevond, terwijl hij geheel en al vergat, dat daarginds, op nauwelijks tien meter afstand, een dozijn menschen hem opjaagden als ware hij een wild dier, en er geen seconde korter om zouden slapen, als een van de kogels uit hun revolver hem doodelijk zou verwonden.

Charles antwoordde niet, legde op zijn beurt op een der agenten aan en schoot den man een kogel door den rechter benedenarm.

De agent liet zijn revolver vallen, greep het gewonde lichaamsdeel met een kreet van pijn vast, en bracht zich terzijde van het huis in veiligheid.

Bijna tegelijkertijd had Raffles opnieuw gevuurd en een derden agent neergelegd, dien hij met een kogel in de dij had getroffen.

Nu werd het beneden een „sauve qui peut”,

de agenten, niet meer gehoorzamend aan hun chef, brachten zich in veiligheid achter den wegberm, of achter een van de boomen langs den straatweg, maar de meesten voegden zich bij hun makkers terzijde van het huis.

Binnen enkele tellen scheen er van de geheele troepen-afdeeling, die het zonderlinge kasteel belegerde, niemand meer te zien te zijn!

Alleen zag men achter dezen of genen boom nog een arm te voorschijn komen, besluiteloos met een revolver zwaaiend.

Bijna een vol kwartier verstreek, zonder dat er iets gebeurde.

Op de beurt begaven de beide mannen zich haastig naar de achterzijde van het huis, ten einde zich te vergewissen, dat de zware balken voor de ramen zich nog steeds op hun plaats bevonden, en zij niet onverhoeds in den rug konden worden aangevallen.

Toen Charles van een van deze tochten terugkeerde, zag hij dat juist Raffles zijn geweer weer door het schietgat stak en met de grootste nauwkeurigheid mikte.

Hij wachtte tot de Groote Onbekende den trekker had overgehaald en vroeg toen opgewonden:

— Zijn zij opnieuw tot den aanval overgegaan?

— Neen, maar een van de belegeraars wilde in den telefoonpaal klimmen!

— Met welk doel?

— Dat lijkt mij niet zoo moeilijk te raden — hij wilde door middel van een draagbaar telefoontoestel, dat hij uit de auto had genomen, den draad aftakken en om assistentie naar Londen telefoneeren!

— Welnu?

— Welnu — hij zal er geen gelegenheid toe hebben, ik heb hem uit den paal geschoten! Hij wordt op dit oogenblik weggedragen.

Charles wierp een blik door de spleet naar buiten, en zag hoe de gewonde agent snel naar een van de auto's werd gedragen, waar men hem op een van de banken neerlegde.

Een tweede agent had het telefoontoestel gegrepen, aan een riem opgehangen en maakte zich op zijn beurt gereed in den paal te klimmen.

Raffles gaf hem echter geen gelegenheid hooger dan een paar meter te komen, ofschoon de man zich bij het klimmen had trachten te beveiligen, door den telefoonpaal tusschen zijn lichaam en den behendigen schutter in het belegerde huis te brengen.

Want Raffles mikte slechts even, trok af — en ook de tweede agent viel met een kreet van pijn op den grond en hinkte zoo snel hij kon weg tot hij zich achter een dikken boom in veiligheid gebracht had.

Weer verstreek er een kwartier, zonder dat er iets voorviel. Blijkbaar was geen der agenten te bewegen, de gevaarvolle poging te herhalen.

Plotseling zagen de beide mannen achter het schietgat, hoe een vrouw zoo snel zij kon van het huis langs het pad naar den weg en op een van de auto's toesnelde.

Het was Ann Brunt.

Charles hief zijn geweer op, maar aanstonds drukte Raffles den loop met kracht naar beneden.

— Ben je gek geworden, Charles? riep hij toornig uit. Zou jij op een vrouw willen schieten?

— Maar zij zal hulp willen gaan halen! riep Charles uit.

— Mijnentwege! Beter dat zij ons duizend agenten op ons dak stuurt, dan dat ik het op mijn geweten zou willen hebben de jonge vrouw in koelen bloede te hebben neergeschoten. Je mag niet vergeten, dat zij zich op dit oogenblik niet kan verdedigen!

Charles beet de tanden op elkaar, maar zweeg.

Hij begreep maar al te goed, dat het volkomen nutteloos zou zijn, zijn vriend tot andere gedachten te brengen, ook al zouden zij zich hierdoor aan het grootste gevaar blootstellen.

De jonge vrouw scheen hierop eenigszins gerekend te hebben, want zij overhaastte zich volstrekt niet, zij liep op een van de auto's toe, nam achter het stuurwiel plaats, liet de auto omkeeren, waarop deze den weg naar Londen opvloog.

— Ik geloof toch wel, dat ik het bij het rechte einde heb gehad, Edward, merkte Charles op, terwijl hij met verbeten woede de auto nastaarde.

— Best mogelijk, maar ik blijf bij wat ik gezegd heb! hernam Raffles. Men schiet niet op een vluchtende vrouw.

— Ik weet niet precies of men dat vluchten kan noemen! zeide de jonge man schouderop-

halend, maar ik wil je niet tegenspreken. Alleen zullen wij er op moeten rekenen, dat wij nu een geregeld beleg zullen moeten doorstaan.

— Dat beteekent niet veel, riep Raffles uit, want aan voedsel zal het wel niet ontbreken. De geheime bergplaats is toch hoop ik goed voorzien?

— Ja, Edward! antwoordde Charles. Er is voor minstens een maand verduurzaamd voedsel hier in huis.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wees dan zoo goed eens voor keukenmeester te fungeeren, want om je de waarheid te zeggen, rammel ik van den honger.

Charles verwijderde zich, terwijl hij in zich zelf het raadsel trachtte op te lossen, hoe het mogelijk was, dat een sterfelijk mensch in oogenblikken als deze, last kon hebben van het rammelen zijner maag.

Hij begaf zich naar een soort provisiekast, die was aangebracht in dezelfde ruimte, waar zich de geheime hefboomen bevonden en doorzocht haar bij het licht van zijn zaklantaarn.

Spoedig had hij het noodige bijeen voor een volslagen maaltijd.

Toen hij daarmede beladen de trap weer bestee, hoorde hij de kerkklokken van Chipping Barnet zes uur slaan.

— Is er iets voorgevallen aan deze zijde van het bastion? vroeg hij lachend, terwijl hij op Raffles toetrad, en aanstalten maakte om het diner in gereedheid te brengen.

— Hoegenaamd niet, mijn waarde Charles! hernam Raffles glimlachend. De vijand heeft zich achter zijn schansen teruggetrokken en broedt waarschijnlijk een nieuw plan tot aanval uit. Ik heb volstrekt niets gezien, noch gehoord.

HOOFDSTUK VII.

HET BELEG.

Charles had intusschen een kleinen snelkoker op den vloer gezet en aangestoken.

Hij haalde servetten en borden, glazen en een flesch wijn en zette een en ander gereed op den vloer, vlak bij het schietgat.

Vervolgens maakte hij de blikken met geconserveerde soep, vleesch en groenten open en binnen een kwartier was de eenvoudige maaltijd gereed.

Buiten begon langzamerhand de duisternis te vallen.

Raffles zat even kalm te eten, alsof hij zich bevond in de groote eetzaal van zijn Club in de Oxfordstreet.

Wat Charles betreft — de jonge man moest zich zelf bekennen, dat hij zich geenszins op

zijn gemak bevond, en met eenige zorg vervuld was over de naaste toekomst.

Een vaag voorgevoel zeide hem, dat zij nog aan groote gevaren zouden blootstaan en hun avontuur nog niet was beëindigd.

Inderdaad de toestand was hachelijk!

Voor en achter het huis bevonden zich nog altijd een dozijn goed gewapende agenten, die op het oogenblik zich verdekt in hinderlaag hadden opgesteld, maar aanstonds weer tot den aanval zouden overgaan, zoodra zij de gelegenheid schoon zagen — wellicht reeds zoodra de duisternis geheel zou zijn gevallen.

Raffles scheen zich echter van deze mogelijkheid niets aan te trekken.

Hij had zijn gouden sigarettenkoker te voor-

schijn gehaald en had zijn sigaret opgestoken, waaraan hij thans, achterover tegen den gangmuur leunend, behaaglijk trok, terwijl hij bezig was met behulp van het fijne vijltje, waaruit zijn dasspeld bestond, de beide helften van de stukgeschoten boeien, bij wijze van tijdverdrijf door te zagen.

— Ik had die boeien immers evengoed kunnen opensluiten! bromde Charles.

— Dat had je ook, mijn jongen! Maar dan had je mij van deze tijdpassering beroofd. En bovendien oefent zoo iets meer dan je denkt! Zie je wel, hoe dit fijne metaalzaagje, uit het beste horlogeveerenstaal gemaakt, door deze ongelukkige boeien heengaat als een mes door de koek?

De jonge man wilde antwoorden, toen in de verte plotseling het geluid van verschillende autohoorns werd vernomen.

— Daar zijn de heeren! merkte Raffles kalm op, terwijl hij het vijltje weer in zijn das stak en de boeien nu met gemak van zijn polsen trok.

— Zoo vlug al? riep Charles uit.

— Noem jij dat vlug? Er is minstens een uur verlopen sedert Ann Brunt vertrok.

Intusschen klonk het getoeter van de autohoorns steeds naderbij.

De beide mannen keken, op eenigen afstand van het raam blijvend, door de spleet.

Op honderd meter afstand ongeveer kwamen vier van de grootste politie-auto's aanrollen, die ieder van vijf en twintig tot dertig man kunnen bevatten.

Alle wagens waren niet alleen gevuld, maar bovendien stonden er eenige mannen op de treeplanken en zaten er zelfs op de Amerikaanse kap van de wagens, die op het oogenblik waren neergeslagen.

— Ongeveer honderd vijftig man! merkte Raffles kalmpjes op, terwijl hij zijn sigaret wegwierp.

— Met de andere nog valide agenten, die hier zijn, honderd zestig man! voegde Charles er aan toe. Nu, wij kunnen moeilijk zeggen, dat de partij nog steeds in ons voordeel staat!

— Misschien niet —, misschien wel, heren Raffles.

En na dit orakel te hebben uitgesproken, greep hij kalm opnieuw zijn geweer, knielde voor de spleet, en schoot den chauffeur van de eerste auto van achter zijn stuurwiel, zoodat de auto met een vreeselijken zwaai dwars over den weg kwam te staan en toen tegen een boom aanbotste.

Het scheelde maar zeer weinig of het gevaarte was omgevallen.

Luid schreeuwend sprongen de agenten er uit, en stormden op het hek voor het huis toe.

Nu werd een waar schrootvuur op het huis gericht.

Alle agenten, woedend over den tegenstand,

dien zij van deze twee mannen ondervonden, vuurden tegelijkertijd hun revolvers op het geblindeerde venster van het stalen luik af.

Drie van de kogels kwamen door het schietgat vliegen en twee daarvan drongen door de jas van Raffles, terwijl de derde Charles licht aan de wang schampte.

Raffles stond kalm op, drukte op den knop en het stalen luik viel weer neer.

— Zoo! zeide hij. Nu is de volgende zet weer aan hen!

Vijf minuten bleef het stil.

Het was een beangstigende stilte, die Charles niets goeds voorspelde.

Plotseling deed een zonderling geluid den jongen man opzien.

Het klonk alsof er plotseling een hevige hagelbui was opgestoken, die met meer dan buitengewone kracht tegen het stalen luik sloeg.

Maar dan moesten de hagelsteen wel bijzonder zwaar en groot zijn!

— Wat is dat? vroeg Charles, terwijl hij zijn vriend aankeek.

— Ik zou zeggen, dat het een mitrailleur is! antwoordde Raffles met de grootste kalmte. Maar ik zal mij er eens van gaan overtuigen.

Hij plaatste zich voor een zeer smal kijkgat terzijde van het luik en knikte Charles bevestigend toe.

— Zooals ik zeg, zeide hij. De heeren hebben ons de eer aangedaan een mitrailleur tegen onze stelling te brengen. Zij hebben het fraaie voorwerpje ongetwijfeld van het leger ter leen gekregen. Het wordt althans door twee soldaten bediend.

— Vind je niet, Edward, dat het een weinig benauwd begint te worden? vroeg Charles.

— Volstrekt niet! Er is maar één ding, waarover ik mij ernstig ongerust maak! zeide Raffles.

— En dat is? vroeg Charles gretig.

— Dat het onmogelijk zal zijn, om in dit huis een kop goede koffie te krijgen!

Charles liet verslagen de armen langs het lijf zinken.

Van dezen gemoedstoestand begreep hij volstrekt niets.

En hij kende zijn vriend veel te lang, om ook maar een oogenblik de kunnen aannemen, dat de Groote Onbekende blufte of zich onverschilliger voordeed, dan hij werkelijk was.

Hij antwoordde dan ook het eenige wat er te antwoorden viel en zeide:

— Je zult aanstonds je koffie hebben — als dat vervloekte tikken zal zijn opgehouden. Weet je zeker, dat het luik tegen mitrailleurkogels bestand is?

— Volmaakt zeker! Misschien kunnen ze er deuken in schieten, maar dat is ook alles.

Maar nu hield het razend snelle tikken even plotseling op, als het was begonnen.

— Wat zou er aan de hand zijn? vroeg Charles.

— Vermoedelijk zijn ze door hun amunitie heen!

Raffles wierp weer een blik door het kleine kijkgat en slaakte een kreet van verbazing.

— Zijn zij vertrokken? vroeg Charles.

— Neen dat niet! Zij willen parlementeeren! Onze vriend Sullivan in hoogst eigen persoon met een witte vlag. Ik dank den hemel, dat ik dit nog heb mogen beleven.

Hij schoof het stalen luik weer zoover op, dat hij er zijn hoofd door kon steken en riep toen Sullivan toe, die geheel alleen tot vlak voor het huis genaderd was:

— Wat wilt gij?

— Ik wil met u onderhandelen!

— Op welke voorwaarden?

— Op onvoorwaardelijke overgave!

— Berg dan uw witte vlag maar weer weg, en breng u zelf wat spoedig in veiligheid, anders zou ik wel eens kunnen vergeten, wat ik eenen parlementair volgens de oorlogsgebruiken verschuldigd ben.

Raffles trok zijn hoofd terug en wilde het luik terugschuiven, toen Sullivan de hand ophief en schreeuwde:

— Nog een oogenblik! Als gij u binnen tien minuten niet op genade of ongenade hebt overgegeven, dan zullen wij dit huis opblazen. Ik heb genoeg springmiddelen bij mij, om dit geheele vervloekte huis met den grond gelijk te maken.

— Uitstekend! riep Raffles spottend terug. Maar één ding vergeet gij — gij zoudt van mijn huis dan tegelijk den grafkelder van vijf uwer mannen maken!

Sullivan hief woedend de beide vuisten op en schudde ze dreigend tegen het huis.

Wat hij verder deed kon Raffles niet zien, want hij drukte op den knop, zoodat het stalen luik met een slag weer neerviel.

Tegelijkertijd vloog er een dozijn kogels tegen te pletter.

Charles had het gesprek vol spanning aan-gehoord.

De duisternis begon nu snel te vallen.

Het was ongeveer half acht.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Je hebt gesproken van een gat in het dak! Kunnen de agenten daar niet door zijn gekropen?

— Zij hebben het nog niet geprobeerd! antwoordde Charles. Degenen, die er zijn binnengedrongen, zijn immers in de val gelopen!

Dan kunnen we daardoor het sein geven. Kom snel mede.

De beide vrienden begaven zich naar een klein vertrek aan de achterzijde van het huis, waarvan het eenige raam zwaar gebarricadeerd was.

Toch was het duidelijk te hooren, dat men aan het buitenkant trachtte het hout aan te tasten.

— Nu, dit luik zal het nog wel eenige uren houden! bromde Raffles in zich zelf.

Hij opende een muurkast en nam er een toestel uit, dat er wel ongeveer uitzag als een van die kanonnen, waarmede men vuurpijlen of ook wel lijnen aan boord van een in nood verkeerend schip kan afvuren.

Charles had intusschen snel een kist naar zich toegetrokken en deze tot onder de opening van het dak gesleept.

Raffles begon het gemakkelijk draagbare kanon op het affuit te schroeven, zoodat de monding rechtstandig naar den donkeren avondhemel wees.

Charles had intusschen de kist geopend en nam er nu een groot aantal bossen vuurpijlen uit van verschillende kleur.

Er waren paarse, roode, blauwe, groene, witte en oranje vuurpijlen en van deze kleuren waren weer lichter en donkerder schakeeringen.

— Eerst het sein! beval Raffles.

Charles gaf een rood gekleurde vuurpijl.

Raffles stak hem snel in de monding van het kanon, haalde den trekker over en met een sissend geluid vloog de vuurpijl de lucht in, om op ongeveer duizend meter hoogte in ontelbare gouden kogeltjes uiteen te barsten.

— Let nu op, beval Raffles kortaf. Ik ga seinen. Geef mij de pijlen zoo spoedig mogelijk aan.

En nu seinde Raffles met behulp van de verschillende gekleurde vuurpijlen, waarvan Henderson de beteekenis zeer goed kende, het volgende bevel naar de villa in de Cromwellstreet, op welks dak de brave chauffeur blijkbaar reeds vol spanning naar het bericht van zijn meester uitkeek: Kom met de vliegmachine om negen uur achter op het weiland van het huis bij Chipping Barnet! Landt zoo dicht mogelijk bij de boerderij.

Een laatste vuurpijl in den vorm en van de kleur van den eerste, besloot dit bevel.

Dadelijk daarop trok Raffles het trapje naar zich toe, klom er snel op en stak voorzichtig het hoofd buiten het dak.

Een kreet van blijdschap ontsnapte hem.

Heel in de verte, op bijna twintig kilometer afstand, rees in het hartje van Londen een klein lichtje pijlsnel de lucht in, dat eensklaps in honderden kleine gouden stofjes uiteenviel.

Het sein was begrepen!

Raffles liet zich snel weer zakken.

Het was hoog tijd, want men scheen hem van den weg te hebben gezien, ondanks de duisternis en de kogels sloegen reeds tegen de dakpannen.

Toen hij echter beneden was aangeland, bedacht Raffles zich.

Zonder een woord van waarschuwing, beklom hij weer het trapje, heesch zich snel door het gat op het dak en verdween in de duisternis.

Vol angst wachtte Charles zijn terugkomst af.

Er verliepen tien volle minuten en reeds wilde de jonge man zien wat er gebeurd was, toen de Groote Onbekende terugkeerde.

— Wat heb je gedaan? vroeg Charles.

— De ladder opgetrokken en in de goot gelegd! antwoordde Raffles bedaard. Nu kunnen zij ons ten minste niet overvallen.

De beide vrienden daalden weer de trap af en plaatsten zich op den uitkijk achter het stalen luik.

Het was nu volmaakt donker geworden.

Een sombere, angstwekkende stilte scheen om het huis te hangen.

Ook daarbinnen was alles volmaakt stil.

De vier opgesloten agenten hadden blijkbaar de poging opgegeven de vrijheid te herkrijgen.

Zoo verstreken de minuten, die Charles even zoovele uren leken.

Plotseling — het was ongeveer vijf minuten voor negenen — klonk een waar gebrul, een gehuil als van een troep Indianen door de avondstilte.

— Wat is er nu weer aan de hand? riep Charles verschrikt uit.

— De Typhoon, antwoordde Raffles kalm. Ik kan het ronken van den motor zelfs hier boven het geschreeuw van onze belegeraars hooren.

Inderdaad, in de verte was het geluid te hooren van een snel naderende vliegmaschine, voorzien van een zeer krachtigen motor.

— Neem je revolver, Charles, en kom snel mede. Het is hoog tijd. Maar denk om het goud!

De beide mannen snelden naar de voordeur.

Zij bonden de zakken goud aan elkaar en hingen ze daarna om hun hals, zoodat zij ieder een gewicht van bijna vijftig kilo torsten.

Aldus beladen gingen zij het geheime hokje binnen, daalden de stalen trap af, bereikten den kelder, openden daar een ijzeren schuif in den muur en drongen een gang binnen, die ongeveer vijf en twintig meter verder plotseling aan den voet van een steenen trap eindigde.

Raffles, die met de brandende lantaarn in zijn hand vooruit liep, besteeg deze smalle trap

en duwde zeer voorzichtig een ronde schijf boven zijn hoofd op.

Hij stak het hoofd door de opening en keek onderzoekend rond.

Op slechts tien meter afstand verhief zich de achtergevel van het huis.

De trap echter kwam midden in een groot weiland uit, en overdag zou het hun onmogelijk geweest zijn op deze wijze te ontkomen.

Juist toen Raffles het hoofd boven het gat uitstak, streek op honderd meter afstand een kleine zonderling gevormde vliegmaschine in bijna loodrechten zweefval op het weiland neer.

Raffles trok Charles aan de handen naar boven en beiden zetten het als een haas op het lopen.

Maar ook de agenten, die de achterzijde van het huis bewaakten, hadden de vliegmaschine zien dalen, waarvan zij de bedoelingen aanstonds begrepen hadden.

Zij vuurden hun revolvers af, om de manschappen voor het huis te waarschuwen en ijlden toen de beide gedaanten achterna, die hijgend over het weiland snelden, bijna bezwijkend onder de vracht van het goud.

Maar Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, had de beide mannen zien aankomen.

Hij sprong van zijn machine en ijlde hen tegemoet.

Daarop ontlastte hij hen van een gedeelte der zakken, waardoor de vlucht veel werd vergemakkelijkt.

Eindelijk bereikten zij de vliegmaschine.

De zakken goud werden haastig in het schuitje geworpen. Henderson nam weer aan den stuurstoel plaats en onmiddellijk rees de „Typhoon” als een meeuw van den grond.

— Laat het zoeklicht even werken, Henderson! schreeuwde Raffles den chauffeur toe.

Eensklaps straalde een breede, sneeuw witte stroom licht op de aarde, die zich op dit oogenblik op ongeveer honderd meter onder de vliegmaschine bevond.

Het licht bestraalde helder het huis met de draaiende kamer — en tevens een troep vloekende en tierende mannen in blauwe uniformen, die tevergeefs hun machteloos geworden wapens op de steeds stijgende vliegmaschine afvuurden!

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

fl 13.50 - NU VOOR fl 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhooging - betaalbaar met fl 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad fl 6.90/de 1e maand. term. van fl is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.